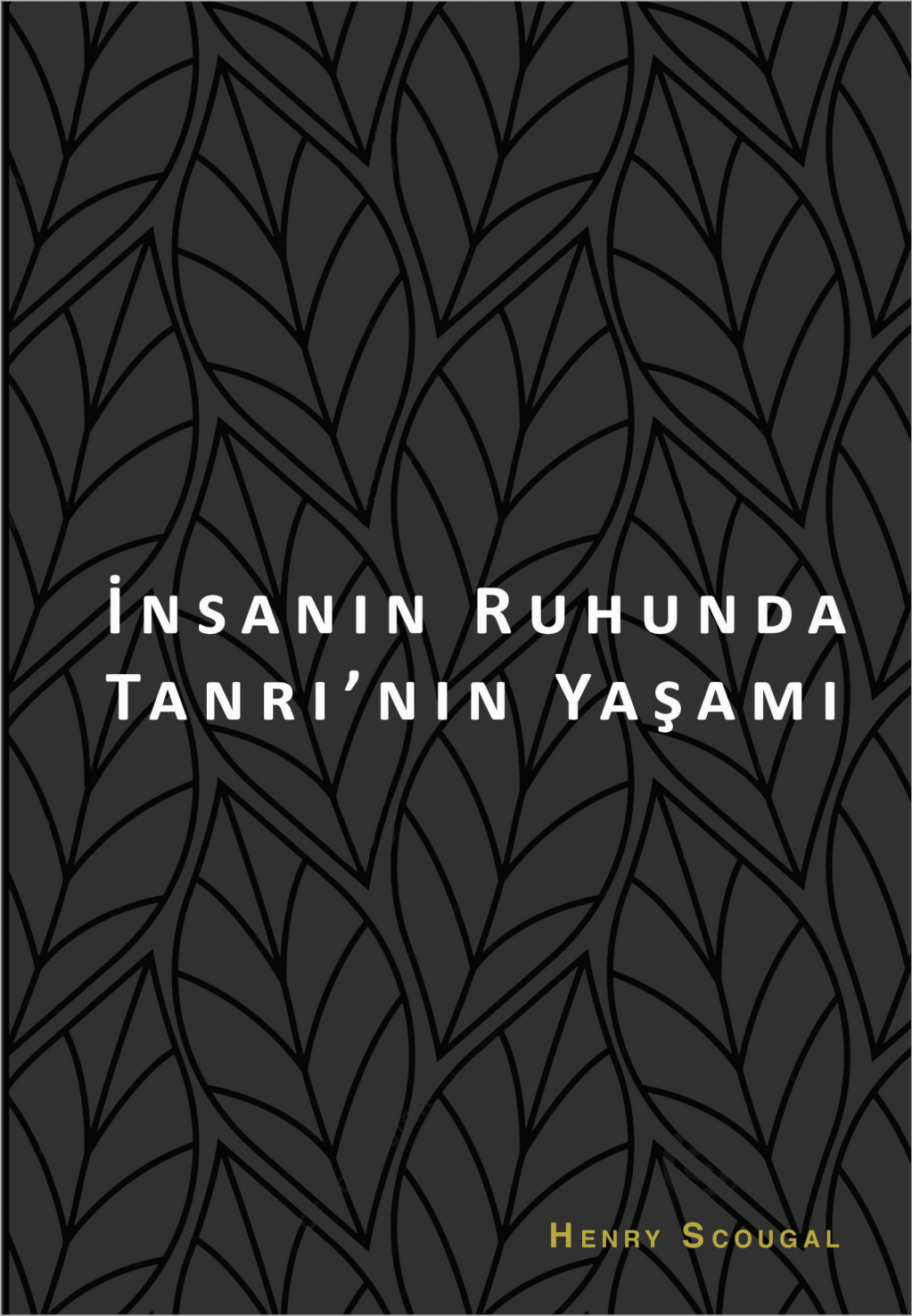

İNSANIN RUHUNDA TANRI'NİN YAŞAMI

HENRY SCOUGAL

İnsanın Ruhunda Tanrı'nın Yaşamı

Henry Scougal

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

K A R A N L I K T A N
İ Ş İ Ğ A Y A Y I N L A R I

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisisiga.com
www.karanliktanisisiga.com
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: İNSANIN RUHUNDA TANRI'NIN YAŞAMI
Özgün Adı: The Life of God in the Soul of Man
Yazar: Henry Scougal
Çeviri: Batuhan Oskay

Bu kitabın düzeltme işlemleri Karanlıktan Işığa Çeviri
Takımı tarafından yapılmıştır.

ISBN: 978-605-06878-4-2
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 16231

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır. Kitabın hiçbir bölümü makalelerde kullanmak üzere yapılan kısa alıntılar haricinde hiçbir şekilde izinsiz olarak kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu doğrultuda herhangi bir istekte bulunmak isteyen şahıslar, yayıncıya başvurmalıdırlar.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır.
Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları.
Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Temmuz 2020

İçindekiler

Önsöz	5
1 Hristiyanlık Yaşamdır	11
2 Hristiyanlık İlahi Yaşamdır	17
3 İlahi Yaşamın Mesih'teki Örneği	25
4 İlahi Yaşamın Yararları	35
5 İlahi Yaşamın Yararlarının Devamı	45
6 İlahi Yaşam ve Zafer Vaadi	53
7 İlahi Yaşam ve Günaha Karşı Savaş	59
8 İlahi Yaşam ve Benliğe Karşı Savaş	67
9 İlahi Yaşam ve İtaatkârlık	75
10 İlahi Yaşam ve Sevgi	81
11 İlahi Yaşam ve Hayırseverlik, Safılık ve Alçakgönüllülük	87

Önsöz

Herkes bu kitabı okumalı. Herkes!

Her *Hristiyan* bu kitabı okumalıdır. Olgun olan kutsallar da yeni iman etmiş olanlar da bu kitaptan büyük fayda göreceklere. Baptistler, Presbiteryenler, Metodistler ve başka her ne çeşit Hristiyan olursa olsun, hiçbirisi bu kitabın sayfalarında bir hata bulamayacaktır. Kutsal Kitap'ın dışında, evrensel kiliseye Henry Scougal'ın yazdığı bu küçük yapıt kadar faydası dokunabilecek başka bir kaynak bilmiyorum.

Ayrıca *Hristiyan olmayan* herkes de, ister ateistler ister samimi bir arayış içinde olanlar olsun, bu kitabı okumalıdır. İnsanlar, hangi dine bağlı olursa olsunlar, eğer Hristiyanlığın özünü bilmek istiyorlarsa, bu kitabı okumak yapabilecekleri en iyi şey olur.

Her kesimden insan bu kitabı okumalıdır. Bu yapıtta yaşına, cinsiyetine ya da ırkına bakmaksızın herkes için faydalı bir şeyler vardır. Yaşlılar, babalar, anneler, çocuklar, evliler ve bekârlar, hepsi bu kitapta bolca teşvik bulacaktır. Kimse-nin okuyamayacağı veya anlayamayacağı kadar ne uzun ne de zordur.

Eğer elimden gelseydi, bu kitabı –İnsanın Ruhunda Tanrı'nın Yaşamı– dünyadaki herkesin eline tutuştururdum.

Bununla birlikte, Edinburgh'daki Kings College Müdürü Dr. Wishart'a yürekten katılıyorum. Kendisi kitabın 1739 baskısının önsözünde şöyle demişti:

Bu kitaba sahip olma mutluluğuna eriştiğimden beri, ondan edindiğim faydalar için Tanrı'ya yürekten şükrediyor ve bu kitabın her ailede bulunmasını içtenlikle diliyorum.¹

Her ne kadar ben bu kitabın olabildiğince geniş çapta yayınlanmasını dileysem de, yazarı olan, İskoçya, Aberdeen'deki Kings College'ın Teoloji Profesörü Henry Scougal (1650-1678) bu yazıların yayınlanmasını amaçlamıyordu. Kendisi bunu yakın bir arkadaşına gerçek Hristiyanlığın doğasını açıklayan özel bir mektup olarak yazmıştı. Ancak 27 yaş gibi genç bir yaşta tüberkülozdan kaynaklanan ölümünden tam bir yıl önce, arkadaşlarının teşviğinin sonucu olarak, 1676'da yayınlanmasına izin verdi. O zaman bile, yayıncının ismini belirtmemesi ve kendisinin anonim kalması şartıyla buna rızası olmuştu.

Zaman içerisinde kaybolup gidebilecek bir şey, bir Püriten klasiği haline geldi. O zamandan bu yana birçok baskısı çıktı ve bence, bu zamana kadar herhangi bir kimse tarafından yazılmış, insanı ruhça geliştiren en büyük kitaplardan birisidir. 1867 baskısının önsözünün çok güzel bir şekilde dillendirdiği gibi:

Bazı kitaplar vardır, asla yaşlanmazlar; Henry Scougal tarafından yazılmış bu küçük metin onlardan birisidir. Onda zaman ilerledikçe çiçeği daha da açan ebedi bir tazelik ve güzellik bulunmaktadır. Bu sözler iki yüzyıl boyunca binlercesine yaşam ekmegi olmuştur. Yol göstermiş,

1 *The Life of God in the Soul of Man* önsözünden alınmıştır (Harrisonburg, VI: Sprinkle, 1986), iv.

rahatlatmış ve ilham vermişlerdir. Bu, onları daha da önemli kılmaktadır çünkü en zorlu sınanmaları geçmiş, en zorlu zamanlarında insan doğasının en derin isteklerini karşılamaya yeterli görülmüşlerdir.

İlk basımından yaklaşık 70 sene sonra, George Whitefield şöyle demiştir: “Tanrı bu harika eseri bana gönderene kadar, gerçek dinin ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum.”

Oxford’da bir üniversite öğrencisiyken, George Whitefield kendisini benliğini katı bir şekilde inkâr etmeye ve kutsal bir yaşam sürmeye adanmıştı. Hristiyan hayatı hakkındaki görüşleri o kadar sert ve sağlıksızdı ki, kendisini sevdiği tek şeyden, Oxford ‘Holy Club’ (Kutsal Kulüp) üyeliğinden bile mahrum bırakmaktaydı. Daha önce bu cemiyette John ve Charles Wesley ile tanışmıştı. Daha da önemlisi, Whitefield’a Scougal’ın bu kitabının bir baskısını veren Charles Wesley’di.

Whitefield her ne kadar ‘Holy Club’dan ayrılmış olsa da, bu kitabı okumaya devam etti. Tanrı daha sonra onun kurtuluşunda bu kitabı kullanacaktı. Bu zamanlardan bahsederken Whitefield şöyle diyordu: “Tanrı’yı gerçekten tanımak ve kurtuluşumdan emin olmak istiyordum ama en katı disiplinin bile bana bir yardımı dokunmuyordu. Her ne kadar uzun süre oruç tutsam, dua etsem ve sakramentleri alsam da, asla unutamayacağım dostum (Charles Wesley) aracılığıyla Tanrı bu harika eseri bana gönderene kadar, gerçek dinin ne anlama geldiğini asla bilmiyordum.”²

2 Randall Pederson, *The Works of Henry Scougal* “Giriş” kısmı (Morgan, PA: Soli Deo Gloria, 2003), xv.

Açıklamasına şöyle devam ediyordu Whitefield:

Tanrı bana yeniden doğmam, aksi takdirde yargılanmam gerektiğini gösterdi. Bir insanın kiliseye gidip, dua edip, sakramenti alıp yine de Hristiyan olmayabileceğini öğrendim. Dibe vurduğunu görmekten korktuğu için hesap defterlerine bakmaya çekinen fakir bir adam gibi yüreğim nasıl da titriyordu.

'Bu kitabı yakmalı mıydı? Yoksa atmalı mı? Ya da okumalı mı?' Ben okudum ve kitabı elimde tutarak, göğün ve yerin Tanrısı'na şöyle dedim: 'Rab, eğer bir Hristiyan değilsem, ya da gerçek bir Hristiyan değilsem, İsa Mesih'in adı uğruna, bana Hristiyanlığın ne olduğunu göster ki, sonum yargılanma olmasın!'

Tanrı kısa zaman sonra bunu bana gösterdi çünkü daha birkaç satır sonra, 'gerçek din ruhun Tanrı'yla olan birlikteliği ve Mesih'in içimizde biçimlenmesidir' cümlesini okuduğumda, anında ruhumda İlahi bir ışık parladı ve o anda yeni bir yaratılışa sahip olmam gerektiğini anladım.³

Şu anda ellerinizde tuttuğunuz bu kitap, Whitefield'ın hayatında ruhsal bir uyanışa vesile olduğu gibi, Whitefield'ın hayatı da Tanrı tarafından Amerika'da ruhsal bir uyanış sağlamak için kullanıldı.

3 Arnold Dallimore, *George Whitefield*, 2. cilt (Edinburgh: Banner of Truth, 2009), 1:72-73.

Hristiyanlık hakkında yanlış görüşlerin bu kadar çok yayıldığı bir dönemde, Amerika'nın ve diğer her ulusun en çok ihtiyacı olan şey, yeni bir ruhsal uyanıştır. Böyle bir uyanış da, gerçeğin yeniden canlanması olmadan gerçekleşemez. Dolayısıyla, dünyanın ihtiyacı olan şey Hristiyanlığın gerçeğidir; bu gerçeğin açık ve net bir şekilde sunulmasıdır. Hristiyan yaşamının gerçek doğasını açıklayan daha iyi bir yapıt tanımadığım için de, bu kitabı herkesin okuması için dua ediyorum.

Scougal bunu Hristiyan bir arkadaşına yazdığı için, Scougal'ın Mesih'e inanmayan bir kişinin nasıl yeniden doğacağını açıklamadığını unutmayalım. İnanmayan kişiler kendi kendilerini içinde bulundukları ölü vaziyetten çıkartamazlar. Scougal daha ziyade ruhlarında halihazırda Tanrı'nın yaşamına sahip olanların nasıl kutsallaştırılmada ve Tanrı'ya olan sevgilerinde daha da büyüyebileceğini yazıyordu.

Eğer inanmayan birisiyseniz ve içinde Tanrı'nın yaşamına sahip olmanın verdiği sevinci ve mutluluğu arzuluyorsanız, o zaman buna ulaşmaya yönelik olan bütün çabalarınızdan vazgeçmelisiniz. Peki o zaman ne yapmalı? İsa Mesih'e iman etmelisiniz. Çünkü Scougal'ın da söylediği gibi, iman ve yalnızca iman insanın ruhunu Mesih'in yaşamı, doğruluğu ve kutsallığıyla birleştirebilir.

Bununla birlikte, eğer imanlı biriyseniz ve Mesih'in yaşamının sevincini daha da tecrübe etmek istiyorsanız, o zaman Kutsal Kitap'ın dışında, Tanrı'ya olan bağlılığınızı ve sevginizi bu kitaptan daha fazla derinleştirip güçlendirecek bir yapıt bilmiyorum. 1867 baskısının önsözünden bir kez daha alıntı yapacak olursak:

İnsanın Ruhunda Tanrı'nın Yaşamı kitabı adeta içinde o ilahi yaşamın bir parçasını barındırıyor ve almaya hazır olan herkese bunu aktarıyor. Okurken bizzat Tanrı'nın kendi soluğu hissedilebilir. Okuyucuyu yükseklerle taşıırken içinde güçlü bir duygu uyandırmaktadır. İçinde kutsal bir şevkle doğal bir dinginlik harmanlanmıştır. İnsana şifa vermektedir. Uygulamalı olduğu kadar ruhanidir de. Her yaştan imanlı onun tavsiyelerini şükran ve sevgiyle bağrına basabilir ve saygıyla anabilir. Kitap gençlere güç, yaşlılara devamlı bir yenilenme sunacak ve her Hristiyan onda ölümsüzlüğün tadını önceden alacaktır.

Jeffrey D. Johnson

Görkemin Peşinde kitabının yazarı

1

Hristiyanlık Yaşamdır

Takipçileri arasında bir Hristiyan olmanın ne anlama geldiğini doğru bir şekilde anlayan çok az kişi olduğu gerçeğine üzülmekten Hristiyanlıktan bahsedemem. Bazıları doğru düşünce ve inançlara sahip oldukları için Hristiyan olduklarını zannederler. Belli bir öğretiyeye inanmaları ve belli bir mezhebin üyesi olmalarına güvenip iman ikrarlarının geçerli olduğuna inanırlar. Bazılarıysa kendi yaptıklarına güvenir. Onlar için önemli olan, belli bazı gözle görülür ölçütlere uyuyor olmalarıdır. Komşularıyla iyi geçiniyor, ölçülü besleniyor, kiliseye giderek ya da evlerinde dua ederek Tanrı'ya tapınıyorlarsa, kendilerini yeteri kadar temize çıkardıklarını düşünürler. Kimileriye Hristiyan olmanın tanrısal bir tutkuya sahip olmak anlamına geldiğini düşünür. Tutkuyla dua etmeyi, cenneti sevinçle düşünmeyi ve Tanrı'yı sevdiklerinden ve kurtulduklarından emin oluncaya dek İsa için tutkulu duygular beslemeyi amaçlarlar.

Her ne kadar doğru inançlar, iyi işler ve dini duygular Hristiyan yaşamının bir parçası olsa da, sıklıkla Hristiyan yaşamının özü olmakla karıştırılırlar. Daha da kötüsü, bu şeylere sıklıkla günah da eklenir. Günah derken, Tanrı'yı hiç önemsemeyen putperestlerin O'na karşı yaptığı saygısızlıklardan bahsetmiyorum. Daha ziyade, dini bir gayret adı

altında gerçekleştirilen günahtan bahsediyorum. Kendini Hristiyan olarak adlandıran, kibirlerini ve başkalarına yönelik katı tutumlarını Tanrı için tutkulu olmak adı altında aklayan birçok kişi var.

Gerçek Hristiyanlık

Fakat gerçek Hristiyanlığın  z  bambaşıkadır. Ona sahip olanların düşünceleri çok daha farklı olur ve onun bütün taklitlerinden tiksini ler. Gerçek dinin, insan ruhunun Tanrı'y-la birlikteliği olduğunu tecrübeyle bilirler. Tanrısal  zyapı, Tanrı'nın benzerliği ruhlarında yer eder. Gerçek Hristiyanlık nedir? Elçinin dediği gibi: "Mesih'in içimizde biçimlenmesidir" (Gal. 4:19).

Gerçek Hristiyanlık Neden Yaşamdır?

Kısacası, Hristiyanlığın doğasının onu *ilahi yaşam* olarak adlandırmaktan başka nasıl daha doğru bir şekilde tarif edilebileceğini bilmiyorum. Bu ifadenin altında, öncelikle onun neden bir *yaşam* ve ardından da neden *ilahi* olduğunu göstereceğim.

Yaşam Kalıcıdır

Gerçek Hristiyanlığı *yaşam* olarak ifade etmeyi seçtim çünkü en baŗta, gerçek Hristiyanlık kalıcı ve sabittir. Hristiyan yaşamı zihindeki tutkuyla elde edilmez, böyle bir tutku

kişiyi Tanrı için sıra dışı şeyler yapmaya itse bile. Kurtuluşlarına olan keskin inançlarından ötürü bazıları kendilerini büyük bir hızla Tanrı'ya yöneltirler ama bu çabalar genelde çabucak sönüp gider. Sıcak başlamış olsalar da soğuk biterler. Taze ve hızlı bir şekilde büyüyüp gelişir ama kökleri olmadığı için aynı hızla da kururlar.

İlahi yaşamın her zaman aynı güç ve gayretle ilerlemediği doğrudur çünkü çoğu zaman acı çürümelere maruz kalır. Bazen kutsal kişiler ayartılara karşı çıkmakta zorluk çeker ve Tanrı'ya hizmet etmekte daha az istekli olurlar. Yine de, ilahi yaşam asla tamamen sönmez. Kutsal kişiler asla dünyanın geri kalanını denetimi altında tutan o yozlaşmış tutkuların ellerine terk edilmezler.

Yaşam Kendiliğinden Hareket Eder

İkincisi, bunu *yaşam* olarak adlandırıyorum çünkü o içsel, özgür ve kendiliğinden hareket eden bir ilkedir. Bu yolda ilerleyenleri harekete geçiren şey sadece dış tehditler, rüşvetler ya da vaatler değildir. Onlar bu yolda aldıkları zevkten ötürü iyilik yapmaya meylederler. İmanlıların Tanrı'ya duydukları sevgi bir emrin değil, yeni bir doğanın ürünüdür.

Gerçek Hristiyanlar Tanrı'ya olan hizmetlerini sırf Tanrı'nın gazabını yatıştırmak veya kendi vicdanlarını rahatlatmak adına mecburen yapmazlar. Sergiledikleri dini eylemler onların içindeki ilahi yaşamın dışarıya fışkırması ve yeniden doğuşun doğal bir sonucudur. Dua etmeleri, şükran sunmaları ve tövbe etmeleri, bu şeyler emredildiği için değil, fakat onlara olan ihtiyaçlarını hissettikleri, Tanrı'nın iyiliğini ve

günahlı yaşamın akılsızlığını ve perişanlığını fark ettikleri içindir. Başkalarına yaptıkları iyilikler zorunluluktan değildir ve fakirlere yaptıkları yardımlar da onlardan zorla alınmamıştır. Onları eli açık olmaya ve yardım etmekte istekli olmaya iten şey sevgidir.

Dünyanın en cömert ruhlu insanı için dünyanın en kötü davranışları ne kadar tersse, adaletsizlik, günahlı zevklere düşkünlük ve diğer her türlü kötülük de, onların zihniyetine ve yapısına o kadar terstir. Öyle ki, ben de Elçi Yuhanna gibi şunu söyleyebilirim: “Tanrı’dan doğmuş olan, günah işlemez. Çünkü Tanrı’nın tohumu onda yaşar. Tanrı’dan doğmuş olduğu için günah işleyemez” (1. Yu. 3:9).

Gerçek Hristiyanlar, Tanrı’nın yasasını severler. Fakat onlara çekici gelen, yasanın yaptırımlarından çok, özündeki güzelliği, saflığı ve iyiliğidir. Yasayı kendi içerisinde mükemmel ve arzu edilir bulurlar. Ona uyanların ödülünün büyük olduğunu bilirler (Mez. 19:11). Onların yüreklerinde işleyen ilahi sevgi onlara bir yasa olur:

Quis legem det amantibus?

Major est amor lex ipse sibi.

Sevenlere kim bir yasa koyabilir?

Onları yöneten sevgi hepsinden daha büyük bir yasadır.

Kişinin ruhundaki sevgi, dışarıdan dayatılabilecek herhangi bir kuraldan daha büyük bir yasadır. Mübarek Kurtarıcımız’ın kendisi için söylediği şey bir bakıma bütün takipçileri için geçerlidir: “Benim yemeğim, beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O’nun işini tamamlamaktır” (Yu.

4:34). Bedenin açlığı kişiyi nasıl yemek yemeye yöneltirse, imanlılar da doğal ve dayatılmamış bir istekle iyi ve övülme-ye değer olan her şeye öylece yönelirler.

Dış motivasyonların bu içsel ilkeyi harekete geçirmede faydasının büyük olduğu doğrudur, özellikle de ilk zamanlar-da. İmanlıların bazen umut, korku, ıstırap, bereket, yasanın yetkisi veya başkalarının ikna etmesi olmadan ileriye doğru bir adım atmakta zorlandıkları olur. Yine de, ilahi yaşamın ilk kalp atışı, imanlılar kendi yüreklerinin soğukluğuna üzü-lüp Tanrı'ya ruhta daha büyük bir gayretle hizmet etmeyi içtenlikle istedikleri zaman hissedilir. İlahi yaşam ne kadar bitkin ve zayıf olursa olsun, kesinlikle Tanrı tarafından bes-lenecek ve daha da güçlenip olgunlaşacaktır.

Bu içsel ilkedен -onu aramaksızın- tamamen mahrum olanlar ve öğrenilmiş davranışlar, gelenek, cehennem kor-kusu ya da dünyevi bir cennet anlayışından kaynaklanan bir itaatkârlıkla yetinenler, gerçek bir Hristiyan olarak adlan-dırılamazlar, tıpkı bir kuklanın gerçek bir insan olarak gö-rülememesi gibi. Çok büyük ağırlıkları çok yüksek bir dağa taşımak gibi, bu zorlama ve yapmacık dindarlığı da devam ettirmek zordur. Böyle bir dindarlık, soğuk ve ruhsuzdur. İla-hi yaşamdan yoksun olan kişiler, kendi rızası olmadan evlen-dirilmiş bir kadın gibidirler. Kocasına olan sorumluluklarını düzenli bir şekilde yerine getirse bile, ona karşı bir sevgiye sahip olmadığı için, görevlerini asla zevkle yerine getiremez.

Nihayetinde de bu tarz bir Hristiyan'ın Tanrı'ya sunduğu hizmet, özellikle de doğal insanın benliğine aykırı gelen gö-revler söz konusu olduğunda, kıt ve yavandır. Kendi doğala-rına karşı savaşmak zorunda oldukları için, kendilerinden mutlak surette istenenden daha fazlasını yapma eğiliminde

olmazlar. Onları itekleyen şey bir yasa olduğu için, yasanın onları yapmaya zorladığı şeyin ötesine geçmeye isteksizdirler. Hatta, onu öyle bir çarpıtırlar ki, içerisinden kendilerine mümkün olduğunca özgürlük çıkartırlar.

Bunun tersine, gerçek Hristiyanlığın ruhu böyle titiz ve kıt hesapların çok ötesindedir. Gerçek Hristiyanlar, kendilerini tamamen Tanrı'ya verenler, içtenlikle sevdikleri Kişi için asla çok fazla iş yaptıklarını düşünmezler.

Sonuç

Şu anda umarım gerçek Hristiyanlığın bir *yaşam* ya da kişinin ruhunda işleyen canlı bir ilke olduğu açıkça görülüyor. Bu yüzden, bu yaşamla dışsal sebeplere bağlı zoraki bir itaatkârlık arasında bir ayrım yapmak şarttır.

2

Hristiyanlık İlahi Yaşamdır

Şimdiyse gerçek Hristiyanlığı neden *ilahi* yaşam olarak adlandırdığıma geleyim. İlahi olmasının sebebi sadece kaynağının ve sağlayanının Tanrı olması ve insanların yüreğinde Kutsal Ruh'un gücüyle biçimlenmekte olması değil, aynı zamanda da bu yaşamın doğasının Tanrı'nın mükemmel sıfatlarını yansıtıyor olmasıdır.

İlahi yaşam, her şeye egemen olan Tanrı'nın bizzat kendi görünümünün insanın ruhunda parlamasıdır. Dahası bu yaşam, O'nun doğasının bizdeki bir iştirakidir. Kişinin ruhundan parlayan ebedi ışığın bir demeti, o ebedi iyilik okyanusunun bir damlasıdır. İlahi yaşama sahip olan kişiler için, Tanrı'nın onların ruhlarında yaşadığı, Mesih'in onlarda biçimlendiği söylenebilir.

Bu ilahi yaşamın doğasına gelmeden önce, bu yaşama yabancı olanlarda egemen olan 'dünyevi' yaşamdan biraz bahsetmek faydalı olacaktır.

'Dünyevi' derken kastettiğim, kişinin benliğine hoş ve makbul gelen şeylere olan eğilimidir. Dünyevi yaşam benmerkezci bir yaşamdır ve böyle bir yaşam da insanların, benliklerindeki arzu ve dürtülerin denetiminde olmalarına sebep olur.

Bu dünyevi duygular, kendi başlarına ve doğa tarafından bize verildikleri şekli itibariyle kötü değildirler. Tam tersine, yarattığı varlıkların hayatta kalmasına ve iyiliğine yardımcı olarak, Yaratıcı'nın bilgeliğini bize gösterirler. Bu içgüdüler, hayvanlar için birer yasa işlevi görürler ve böylece onları yaratılış amaçlarını yerine getirmeye iterler.

Fakat insanlar daha yüce amaçlar için yaratıldıkları için, daha mükemmel yasalar tarafından yönetilmelidirler. Uğru-na yaratıldıkları daha asil ve daha yüce tasarımı ihmal etmelerine sebep olacak derecede bu dünyevi eğilimlerinin denetimi altına girdikleri zaman suçlu olurlar. Onların doğal olan tutkuları tamamen ortadan kaldırılmamalı ya da yok edilmemeli, ama sadece daha üstün ve daha mükemmel bir ilke tarafından denetim altına alınmalıdır. Kısacası, insanlar arasındaki fark şu ki, ilahi yaşam imanlılarda egemen olurken, dünyevi yaşam imanlı olmayanlarda egemen olmaktadır.

Dünyevi Yaşamın Farklı Yüzleri

Ne tuhaftır ki, bu doğal ilke kendi yönetimi altında olanları farklı yollarda etkilemektedir. Farklı şartlar, dünyevi kişileri farklı şeyler yapmaya iter. Hatta kendilerini başkalarıyla kıyaslayarak daha iyi bile hissedebilirler ancak yine de davranışları aynı kaynaktan, kendi dünyevi arzularından doğmaktadır.

Mesela insanların huylarını ve kişilik yapılarını düşünecek olursak, görürüz ki, bazıları rahat ve umursamaz kişilerdir ve bu yüzden davranışları da genelde aşırı ve gülünç olur. Bazılarıysa doğal olarak çok ciddi ve serttir. Ağır bir

duruşları vardır ve bu onlara büyük oranda itibar ve saygınlık kazandırır. Bazılarıysa kaprisli ve somurtkandır ve hiçbir şeyden memnun olmazlar. Ancak herkes böyle huysuz ve mutsuz bir karakterle doğmaz çünkü kimilerinin tabiatında bir tatlılık ve yumuşak huyluluk vardır. En büyük zevkleri başkalarından hoş sözler işitmek ve arkadaşlarıyla mutlu olmaktır ve herkesin onları beğenmesi kadar arzuladıkları başka bir şeyi yoktur.

Yetiştirilme açısından bakacak olursak, bazılarının zevkten veya başkalarından çıkar elde etmekten başka hiçbir kuralı takip etmemeleri öğretilmiştir. Başkalarıysa en katı edep kurallarına bağlı kalmaları için öyle bir eğitim almışlardır ki, saygısızca ya da değersiz olarak gördükleri herhangi bir şeyi yapmaları neredeyse mümkün bile değildir. Dahası, dünyevi kişiler arasındaki muhakeme gücü farkı ve bunun onların tutumları üzerindeki etkisi de hiç de az değildir.

Ölçsüzlük, düşkünlük, adaletsizlik, zorbalık gibi dünyada bolca bulunan ve onu acınası bir yer haline getiren diğer her türlü kötülük benliğin işidir ve kökü bu dünyevi yaşamdır. Dünyevi yaşam, dinin gücü altında kalmadığında ya da akıl tarafından yönetilmediğinde, doğal kişiyi her türlü kötülüğe sevk eder. Ama eğer bu dünyevi yaşam dinin ve aklın etkisi tarafından sınırlanırsa, daha büyük kötülüklerden tiksinir ve erdemle iyiliği seviyormuş gibi gözükür. Eğer orantısız arzular istenmeyen sonuçlara yol açarsa (mesela kişinin sağlığının bozulması ya da itibarının zedelenmesi gibi), o zaman kişinin kendine olan sevgisi bu dünyevi yaşamı sınırlandırabilir. Bu öz-sevgi kimilerini ahlaklı bir yaşam sürmeye yönlendirebilir ama bu kendi çıkarlarını sağlamak ve itibarını korumak içindir.

Ama hepsi bu değil. Aklın da yardımıyla, öz-sevgi daha da öteye bile gidebilir ve gerçek bir dindarlığa yaklaşabilir. Bazılarını Kutsal Kitap'ı özenle okumaya yönlendirebilir (Ni-hayetinde Kutsal Kitap'ın gerçeği, meraklı ve sorgulayan zihinlere neden başka herhangi bir gerçek kadar hoş gelmesin ki?). Hatta bazılarının doktrinsel fikirlerini azimle başkalarına yaymaya çalışmasına bile sebep olabilir. Hristiyan doktrini hakkında harika konuşmalar dinlemekten ve yazmaktan zevk almalarına sebep olur. Nitekim konusu ne olursa olsun, güzel sözler her zaman zevk vericidir.

Dahası, öz-sevgi tarafından motive edilen dünyevi doğa, kişiyi büyük bir dindarlığa bile itebilir. Görkemden bahseden görkemli sözler, dünyevi bir yüreğin bile cenneti düşünmekten zevk almasına sebep olabilir. Kutsal Kitap'ta kullanılan taşlar, asalar, zevk ırmakları gibi benzetme ve mecazlar, kolaylıkla insanların hayal gücüne hitap ederler, her ne kadar orada bahsedilen ruhsal zevkleri anlamasalar ve arzulasalar bile. Bu tarz kişiler, Mesih'in bu yüce şeyleri onlara verdiğine inanmaya başladıklarında, böyle bir hayırsevere karşı bir nevi nezaket ve sevgi hissedebilirler. Bazıları O'nun kutsallığına yabancı kalsalar bile, Mesih'i gerçekten sevdiklerini zannedebilirler.

Sonuç olarak, aklın ve yüzeysel dindarlığın koyduğu kısıtlamalarla birlikte doğal insan, daha tatminkâr bir hayata sahip olup dünyanın saygısını kazanabilir. Her ne kadar böyle şeyleri kendi başlarına kınamasam da, onların doğasını iyi anlamamız gerekir ki, kendimize bu gibi şeyler üzerinden değer biçmeyelim ya da yaradılışımıza, zevklerimize veya eylemlerimize gereğinden fazla önem vermeyelim.

İlahi Yaşamın Doğası

Şimdi *ilahi yaşam*, yani “Mesih’te saklı” olan yaşam (Kol. 3:3) üzerindeki analizimize geri dönelim. İlahi yaşam gözle görülmediği için, doğal insanı cezbedecek dışsal bir görkeme sahip değildir. Aksine, *ilahi yaşam* ona nahoş bile gelebilir.

Dünyevi yaşam öz-sevgi ve kişinin benliğine zevk veren şeylere yönelik eğilimlerden oluştuğu gibi, ilahi yaşam da bencil olmayan bir sevgi ve benliğin arzuları üzerindeki denetimden oluşur.

İlahi yaşamın kökü iman ve dallarıysa Tanrı sevgisi, insan sevgisi, yüreğin saflığı ve alçakgönüllülüktür. Harika bir insanın da zamanında söylediği gibi, her ne kadar bu erdemler (iman, sevgi, saflık, alçakgönüllülük) kulağımıza sıradan şeyler gibi gelse de, öyle yüce erdemleri ifade etmektedirler ki, insanların veya meleklerin dilleri, söyleyecek daha büyük veya harika şeyler bulamazlar.

İlahi yaşamda *iman*, beş duyumuzun (görme, işitme vb.) doğal yaşamda sahip olduğu yere sahiptir. İman ruhsal kişinin ruhsal gerçekleri, yani doğal kişiden gizlenmiş olan gerçekleri (1. Ko. 2:14) anlamasını sağlayan ruhsal bir duyu gibidir. İman en çok da Tanrı’nın Mesih İsa’da günahkârlara sunduğu merhametinin gerçeğini anlamak için önemlidir.

Sevgi, Tanrı’nın mükemmel sıfatlarına dair tatlı ve tutkulu bir farkındalıktır ve kişiyi kendisini tamamen Tanrı’ya teslim ve kurban etmeye yöneltir. Sevgi Tanrı’yı memnun etmekten zevk alır. Tanrı’yla dostluk içerisinde olmaktan zevk alır. Tanrı için acı çekmekten zevk duymayı sağlar.

Bu sevgi ilk başta Tanrı'nın bize yönelik olan iyiliği ve merhametinden doğuyor olsa da, zaman geçtikçe köklerini, Tanrı'nın bütün yaradılışı ve sağlayışıyla dışa vurduğu sınırsız iyiliğe salar ve doğal olarak gelişim gösterir.

İlahi sevgiye sahip olanların başkalarına olan sevgileri de kaçınılmaz olarak artar. Tanrı'ya olan sevgilerinden ötürü, O'nun benzerliğinde yaratılmış olanlara yönelik sevgileri de kesinlikle artacaktır.

Dahası, adalet kavramı ve komşularımıza yönelik olan bütün sorumluluklarımız da Tanrı'ya olan sevgimizin kapsamındadır. Tanrı'yı seven, herkesin iyiliğini önemser. Başka bir kişiye haksızlık yapmak ya da zarar vermek şöyle dursun, seven kişi başkalarının başına gelen her kötülükten, sanki o kötülüğe kendisi maruz kalmış gibi nefret eder.

Saflik kelimesinden, kişinin dünyevi ve seviyesiz arzularını denetim altına alabilmesini anlıyorum. Yürek saflığı, özünde günahlı olan veya kişinin Tanrı'ya olan sevgisini söndürecek ya da azaltabilecek olan her türlü dünyevi zevki reddeden bir tutumdur. Yürek saflığı, Tanrı'yı hoşnut etmenin sebep olacağı bütün zorluklardan geçmeyi yeğler. Sadece cinsel paklığın ve ölçülülüğün değil, aynı zamanda Hristiyan cesaretinin de bu başlık altında yer aldığını söyleyebiliriz.

Alçakgönüllülük kendi hiçliğimizin bilincinde olmak, Tanrı'nın ilahi iyiliğine minnettarlığımızı yürekten ve tutkuyla kabul etmektir. Alçakgönüllülük kişiyi kendi isteğiyle Tanrı'ya boyun eğmeye ve bu dünyanın boş gururuna ve insanların beğenisine burun kıvırmaya iter.

Sonuç

Bunlar insanların ve meleklerin ulaşabileceği en yüksek sıfatlardır –cennetin, kişinin ruhuna atılan temelidirler. Bu erdemlere erişenlerin, ebedi akıbetleri üzerine verilen kararın ne olduğunu bilmek için Tanrı'nın hükümlerinin gizli tomarlarını eşelemeye, cennetin kütüphane kayıtlarını araştırmaya ihtiyaçları yoktur. Tanrı'nın onlar hakkındaki düşüncelerinin bir nüshasını kendi yüreklerinde yazılı bir şekilde bulabilirler. Tanrı'ya olan sevgileri, onlara Tanrı'nın beğenisinin güvencesini verebilir. Tanrı'nın gücünün ruhlarında işlemesinden doğan o mutluluk tomurcukları, bu mutluluğun devamının geleceğinin ve ebediyen süreceğinin garantisidir. Şu söz boşuna söylenmemiştir: “Adımın yaşam kitabında yazılı olduğunu bana bildiren bir görünüm veya melek görmektense, Tanrı'yı andıran bir doğanın kendi ruhum üzerindeki etkilerini görmeyi yeğlerim.”

3

İlahi Yaşamın Mesih'teki Örneği

Bu konuda söyleyebileceğimiz her şeyi söylesek bile, ilahi yaşama ve yeni doğaya sahip olmanın gizemini tam olarak kelimelerle ifade edemeyiz. İlahi yaşam yalnızca Ruh tarafından uyandırılmış ve kendisine ruhsal konuları kavrayacak bir yürek verilmiş kişiler tarafından gerçekten anlaşılabilir.

İlahi yaşamın gücü, sözlerden çok eylemlerle ifade edilir. Eylemler hem daha canlı hem de bu içsel ilkeyi yansıtmakta daha etkilidirler. Dolayısıyla, ilahi yaşamın bahsettiği lüturları en iyi o yaşama sahip olanların davranışlarında, özellikle de mübarek Kurtarıcımız'ın kutsal yaşamında sergilenen örnekte görebiliriz.

Mesih'in bu dünyadaki amacının önemli bir bölümü, kendisinin başkalarından istediği şeyleri, yine kendi eylemleriyle öğretmektir. Bunu da başkalarına öğrettiği eşsiz kuralların canlı bir örneği olarak, bizlere kendi yaşayışını sunarak yaptı. Gerçek iyiliğin ve doğruluğun, ölümlü insanlar tarafından tam anlamıyla görülebilir olduğu bir zaman varsa eğer, bu, O'nun varlığının Tanrı'nın ilahi yaşamının görkemine bir örnek olduğu ve bu görkeme daha da güzellik kattığı zamandır.

İlahi Sevginin Mesih'teki Örneği

Mesih'in Tanrı'ya karşı beslediği içten ve derin sevgi, kendisini göksel Babası'nın isteğine gönülden boyun eğmesiyle dışa vuruyordu. İsa, "Benim yemeğim, beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O'nun işini tamamlamaktır" demişti (Yu. 4:34).

Bu, O'nun çocukluğunda benimsediği, büyüdüğünde de her daim sergilediği bir yaklaşımdı. Babası'nın işini yaparken gerekli olan her acıyı çekmeye hazırdı.

İsa, Babası'nın isteğini yerine getirmekten öylesine sınırsız bir sevinç ve memnuniyet duyuyordu ki, yolculuğundan dolayı yorulup Yakup'un kuyusunun yanında dinlenmesi gerekirken bile, Samiriyeli kadından su istediğinde, Babası'nın isteğini gerçekleştirmek istiyordu. O kadınla yaptığı konuşmanın başarıyla sonuçlanması ve yeni canların Tanrı'nın Egemenliği'ne eklenmesi, O'na öyle bir sevinç vermişti ki, sanki bedeni ve canı, öğrencilerinin O'nun buyruğuyla getirdiği yemeği reddedecek kadar dinçleşmişti.

Tanrı'nın isteğini yerine getirmekte ne kadar gayretliyse, Tanrı'nın isteğinden ötürü acı çekerken de o kadar sabırlı ve itaatkârdı. Tarih boyunca bir insana çektirilebilecek en ağır acılara ve en zor ıstıraplara katlandı. Bütün bu acılara dayanırken şikâyet içeren tek bir kelime sarf etmedi.

O, beden ve ruhça çekeceği acıları biliyorken (nitekim onları düşündüğü zaman teri kan damlası olarak akıyordu) ve akli başında ve diğer herkes gibi acıyı hissedebilen biri olmasına rağmen, yine de Tanrı'nın takdirine boyun eğdi. "Baba, senin isteğine uygunsa, bu kâseyi benden uzaklaştır" diye

dua etti fakat ardından, “Yine de benim değil, senin istediğin olsun” diye ekledi (Luk. 22:42). Yuhanna 12:27'deki sözleri de ne kadar önemlidir! İlk olarak kendi ruhundaki acıyı kabul ediyor: “Şimdi yüreğim sıkılıyor, ne diyeyim?” Ardından acılarından kurtulmayı bir an düşünüyor: “Baba, beni bu saatten kurtar’ mı diyeyim?” Fakat bunu söyler söylemez, “Ama ben bu amaç için bu saate geldim” diyor ve yüreğinin asıl arzusuyla sözlerini sonlandırıyor: “Baba, adını yücelt!”

Mesih'in hissettiği korkuyu bir sebatsızlık ya da mübarek İsa'da bulunan bir zayıflık olarak görmemeliyiz. En başından beri ne acılar çekmesi gerektiğini biliyordu ve kararlılıkla onlara katlanmaya istekliydi. Acı dolu sözleri, bizlere O'nun ne akıl almaz bir yük ve baskıyı omuzlarında taşıdığını gösteriyor. Önünde öyle korkunç, insan tabiatına öyle aykırı bir acı vardı ki, onu dehşete kapılmadan düşünemiyordu. Yine de zihnini meşgul eden bu ıstıraba rağmen, Tanrı'nın isteğinin bu yönde olduğunu bildiği için onlara katlanmaya istekliydi.

Duanın Mesih'teki Örneği

Mesih'in Tanrı'ya olan sevgisinin bir başka örneği de, Tanrı'ya dua edip O'nunla iletişim kurmaktan aldığı zevkte görülebilir. Mesih, Tanrı'yla zaman geçirmek için sıklıkla dünyadan çekilirdi. İtiraf edecek hiçbir günahı yoktu ve dünyadaki gereksinimleri de azdı (bizim dualarımızın çoğu dünyevi gereksinimlerimiz hakkındadır) fakat çoğu zaman bütün bir geceyi büyük bir bağlılık ve zevkle dua ederek geçirirdi.

Hatta, O'nun bütün hayatı bir dua, Tanrı'yla devamlı bir paydaşıktı denebilir. Tanrı'ya her saniye dua sunuları gerçekleştirilmeyordu fakat yüreğindeki bağlılık ve sadakat ateşi her daim alevliydi ve sunuya hazırды. Bizim Tanrı'yla zaman geçirmeden önce Tanrı için olan ateşimizi yeniden alevlendirmemiz gerekse de, mübarek İsa'nın dua konusundaki gayreti ve hevesi bir kere bile soğumadı.

Hayırseverliğin Mesih'teki Örneği

İkinci olarak, O'nun bütün insanlara yönelik olan *sevgisi ve hayırseverliğinden* bahsetmem gerekir. Bir kişinin, O'nun sevgisinden bahsetmesi için Müjde'nin bütün tarihinin baştan sona bir kopyasını çıkarması lazım. Çünkü O'nun, başkalarının yararını gözetmeden yapmış veya söylemiş olduğu, kayda geçmiş pek bir şey yoktur.

O'nun bütün mucizevi işleri yalnızca gücünün değil, aynı zamanda başkalarına karşı olan iyiliğinin de birer örneğidirler. Bu mucizeler, üzerinde sergilendikleri kişilerin yararına olmuş ve onları hayrete sokmuştur. Hayırseverliği sadece kendi ailesiyle sınırlı kalmadığı gibi, nezaketi de yalnızca kendi öğrencilerine söylediği sözlerde değildi. O'nun kutsal buyruklarına uyan herkes O'nun dostuydu. O'nun Babası'nın isteğini yerine getiren her kimse, O'nun için kendi kardeşi ve kendi annesi gibiydi (Yu. 15:14).

Herkese saf ve dürüst bir niyetle kendisine çağırırdı ve gelenleri de hoş karşıladı. O'ndan bir şey dileyen hiç kimseyi, eğer bu dilek kişinin kendi iyiliği içinse, geri çevirmedi. İyiliğinden ötürü kendisine *insanlığın sevgilisi* lakabı takılan o

Roma İmparatoru'nun yaptığı iddia edilen şeyler, Mesih tarafından gerçekten de eyleme döküldü.

Göklerin Egemenliği'nin ne kadar yüksek bir bedeli olduğunu öğrenince üzülen o genç adam dışında (Mar. 10), hiç kimse Mesih'in yanından asık bir suratla ayrılmadı. Genç adam hem ruhunu hem de parasını kurtarmak istiyordu. Elinde bilgelik kazanmak için gerekli imkân bulunmasına rağmen, bu genç adamın bunu hiç arzu etmediğini görmek, elbette Kurtarıcımız'ı üzmüştü. Rab onu sevmiyor değildi çünkü Kutsal Kitap, İsa'nın ona "sevgiyle baktığını" söylüyor (Mar. 10:21). Fakat sırf bu yüzden Rab, cennete giden yeni bir yol hazırlayacak ve açgözlü kişilerin mutlu olmasını imkânsız kılan şeylerin doğasını mı değiştirecek?

Peki ya O'nun yumuşak huyluluğuna ne demeli? Kim O'na ihanet eden, Tanrı'nın reddettiği o hainin korkunç nankörlüğünü ve alçaklığını, böylesine yumuşak sözlerle kınayabilir: "Yahuda, İnsanoğlu'na bir öpücükle mi ihanet ediyorsun" (Luk. 22:48)? O'nun tutkulu ve sınırsız sevgisi için, canını kendi isteğiyle en azılı düşmanları uğruna bile vermesinden veya duası kanıyla karışmış bir haldeyken, kendisini öldüren kişiler için bile dua edip Baba'dan, ölümünün bedelini onlara yüklememesini ama onlar için bile kurtuluş yolu sağlamasını dilemesinden daha büyük bir kanıt gösterilebilir mi?

Saflığın Mesih'teki Örneği

İlahi yaşamın üçüncü dalı^{4*} *saflıktır*. Saflık, daha önce de bahsettiğim gibi, Tanrı'ya daha da yakın olmak için dünyevi keyiflerin reddedilmesidir.

Şimdi elbette eğer bu zamana kadar doğal yaşamın tüm zevkleri karşısında tamamen ölü vaziyette olan bir kişi ol-duysa, bu kişi mübarek İsa'ydı. Zevkler O'nun yoluna çıktığı zaman, çok az onlardan faydalandı fakat onları elde edebil-mek için asla kendi yolundan çıkmadı. Başkalarının evlilik hayatının mutluluğuna sahip olmalarına izin verdiyse de (ni-tekim kendi varlığıyla düğünlere şeref katmıştı), kendisi için bekârlığın zorluğunu seçmişti. Her ne kadar bir mucizeyle Kana'daki düğünde sudan şarap sağladıysa da, çölde kendi susuzluğunu gidermek için bir mucize yapmadı.

O'nun ruhu, başkalarına izin verdiği meşru zevkleri ken-disinden esirgeyecek kadar lütufkâr ve ilahiydi.

Birçok kez Kurtarıcımız'ın iç çektiğini, acılarla inlediğini ve gözyaşı döktüğünü okuyoruz ama güldüğünü hiç görmü-yoruz. Sadece bir kez Kutsal Ruh'un etkisiyle sevinçle doldu-ğu yazıyor (Luk. 10:21). O'nun tüm yaşamı, "Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı" diyen peygamberliği gerçekleşt-i-yordu (Yeş. 53:3).

Bu zorlukların O'nun seçiminin dışında gerçekleştiğini söylemek de yanlış olur. Zira dünya tarihinde O'ndan daha avantajlı konumda olan kimse bulunmuyordu. Elçilerinin de-

4 * Ç.N. Yazar burada 2. bölümde bahsettiği cümle üzerinden hareket etmektedir. "İlahi yaşamın kökü iman ve bu yaşamın dallarıysa Tanrı sevgisi, insan sevgisi, yüreğin saflığı ve alçakgönüllülüktür."

nize attıkları ağı tıka basa dolduran, başka bir zaman yine aynı şekilde balığın ağzından tapınak vergisi için gereken parayı elde edebilen kişi, eğer isteseydi kendisini kolaylıkla dünyanın en zengin insanı yapabilirdi.

Dünyanın zevklerine ne kadar az paha biçtiğini göstermek için, ne prenslerin saraylarına gider ne de toplumun önde gelenleriyle oturup kalkardı. Aksine, bir marangozun oğlu olarak bilinen İsa, balıkçılarla ve diğer fakir insanlarla dost oldu.

Dahası, *hiç* para dahi ödemedi Sezar'ı tahttan indirebilecek kadar güçlü bir orduyu elinde bulundurabilirdi. Binlercesini sadece birkaç somun ekmek ve küçük balıklarla doyurabilen bu kişi, barizdir ki, yoksul olarak yaşamayı kendi seçmişti. Tilkilerin ini, kuşların yuvası vardı ama her şeyin Rabbi ve sahibi olan İsa'nın başını koyacak yeri bile yoktu (Mat. 8:20).

Alçakgönüllülüğün Mesih'teki Örneği

Böylece ilahi yaşamın son dalına, yani O'nun *alçakgönüllülüğüne* geliyoruz.

Mesih, alçakgönüllülüğün en ulu örneği olarak gözlerimizin önüne serilmiştir. Nitekim “yumuşak huylu ve alçakgönüllü” olan, bizi kendisinden öğrenmeye çağırıyor (Mat. 11:29).

Mesih'in alçakgönüllülüğüne değinirken, ebedi Tanrı Oğlu'nun bizim doğamızı alarak kendisini muazzam bir şekilde alçaltmasından değil, yalnızca Kurtarıcımız'ın bu dünyaday-

ken takındığı alçakgönüllü ve mütevazı tutumundan bahsedeceğim.

O'nda, insanlar arasında en iyi olanları dahi alçaltabilecek günahlar ve kusurlar bulunmuyordu. Tanrı'nın mükemmel sıfatlarının derin bir şekilde bilincinde olsa da, kendi gözünde kendisini bir hiç olarak görüyordu (insani yanı açısından konuşuyorum). Kendi mübarek ruhunda parlayan o mükemmel sıfatları kendi üstüne almıyor; onları Tanrı'nın armağanları olarak görüyordu. Hiçbir şeyi kendisine atfetmez, muazzam bir alçakgönüllülükle yaptıklarını doğrudan bu ilahi sıfatlara atfederdi.

Bu sebepten ötürüdür ki, O'nun ilahi doğasını bilmeyen bir kişi O'na gelerek, O'nun insani doğasını kastederek "iyi öğretmenim" dediğinde, O bu iltifatı reddetmişti. Buna cevaben, "Bana neden iyi diyorsun? İyi olan yalnız biri var, O da Tanrı'dır" dedi. Burada söylediği şey bir anlamda şuydu: "Yaratılmış olan herhangi bir şeyin iyiliği (ki sen Beni yaratılmış biri olarak görüyorsun), söz konusu bile değildir. Aslen ve özünde iyi olan yalnızca Tanrı'dır."

O, mucizevi gücünü asla boş yere veya kendini yüceltmek için kullanmadı. Gökten büyük belirtiler gerçekleştirerek Yahudilerin merakını tatmin etmek veya yakınlarının ve çevresindekilerin tavsiyesine kulak verip bütün dünyanın önünde büyük işlerini gerçekleştirmek gibi bir niyeti yoktu. O asla şöhrat peşinde koşmadı fakat sevgisi O'nu mazlumların acılarını dindirmeye yönelttiği zaman, onlardan gördükleri bu mucizeyi kimseye söylememelerini isteyecek kadar alçakgönüllüydü. Yine de, Tanrı'nın yüceliği ve dünyaya gerçekleştirmek için geldiği amaç uyarınca yaptığı işlerin açığa çıkarılması gerektiğindeyse, bütün övgüyü Babası'na verdi.

Nitekim halka, kendi başına hiçbir şey yapamayacağını söylemişti (Yu. 5:19, 30).

O'nun insanlara karşı sergilediği alçakgönüllü tutumun her örneğine değinmem mümkün değil. O'nu kral ilan etmek istediklerinde halktan uzaklaşması; yalnızca annesine değil, aynı zamanda onun kocasına da itaat etmesi; gaddar ve kötü niyetli düşmanlarının kendisine yönelttikleri tüm hakaret ve saygısızlıklara boyun eğmesi yeterli örnekler olacaktır.

O'nunla zaman geçirmiş olanların yazıya geçirdikleri kutsal yaşamının tarihçesi, bunun gibi örneklerle doludur. İlahi yaşamın bahsettiğim diğer tüm yönlerinde de olduğu gibi, alçakgönüllülüğü doğru bir şekilde anlamanın da en iyi yolu, O'nun yaşamını ciddiyetle ve dikkatle okuyup araştırmak olacaktır.

Kapanış Duası

Böylesine uzun bir yazıyı okurken çekebileceğin zorluğu hafifletebilmek adına ara ara kapanış molaları vereceğim. Şimdi, Hristiyan yaşamı hakkında önceden yanlış fikirlere sahipken, bu yaşamın gerçekte ne olduğunu görmeye başlamış kişiler için uygun olabilecek bir dua ekleyeceğim buraya.

Ezeli ve ebedi Kralımız! Varlığın ve bereketin yazarı ve kaynağı, biz zavallı varlıklar Seni ne kadar da az tanıyor ve Sana nasıl hizmet edip Seni nasıl hoşnut edebileceğimizi nasıl da az biliyoruz!

Dinden bahsediyor ve kisvesi altına giriyoruz. Oysa bunun ne anlama geldiğini bilen ve düşünen ne kadar da az kişi

var. Kendi doğamızdan gelen arzuları ve öz-sevgimizin yansımalarını, Seni hoşnut etmemizi sağlayabilecek tek şey olan ilahi lütufla ne kadar da kolay bir şekilde karıştırıyoruz!

Bu kadar uzun bir süre Senden uzakta kalıp boş ve yanlış bir dindarlık görüntüsüyle yetinmiş olmam beni kederlendiriyor. Yine de, gözlerimi açıp bana gerçekte peşinde koşmam gerekenin ne olduğunu göstermeyi arzulayan o büyük iyiliğini yüceltmeden edemiyorum.

Doğamın ne büyük değişimlerden geçebildiğini ve Senin seçip kendine yaklaştırmayı istediğin kişilerde ne de ilahi bir mizacın parladığını görmek, içimi sevinçle dolduruyor.

Sınırsız merhametine yücelik olsun! Öyle merhametlisin ki, insanların arasında yaşasın ve teşkil ettiği örnek ve yasasıyla onlara nasıl yaşamaları gerektiğini öğretsin diye kendi Oğlu'nu gönderdin.

Tanrım, mübarek İsa'nın kutsal yaşamı her daim düşüncelerimde ve gözlerimin önünde olsun, öyle ki, O'nda parlayan yüce bereketleri bütün derinliğiyle anlayabileyim! O yeni ve ilahi doğa benim ruhumda egemen olup Mesih bende biçimlenene kadar, çabalarımın asla son bulmasına izin verme. Amin.

İlahi Yaşamın Yararları

Şimdiyse, sevgili dostum, gerçek Hristiyanlığın doğasını gördüğümüze göre, bu konuda daha fazla ilerlemeden önce onun yararları üzerinde biraz düşünsək iyi olacak. Bu yararlar arasında sevinç ve kişinin ruhunda ilahi yaşamı tecrübe etmesinden doğan tatmin duygusu bulunuyor.

Fakat maalesef onları bizzat tecrübe etmemiş kişiler tarafından asla doğru bir şekilde anlaşılamayacak olan o içsel tatmini, o saklı zevkleri, hangi sözcüklerle ifade edebiliriz ki? Yazılmış olduğu gibi: “Yürek... sevinciniyse kimse paylaşmaz” (Özd. 14:10).

İlahi yaşam doğru bir eğilim, ruhun canlanmış ve sağlığına kavuşmuş yapısıdır. Ruhun yetileri eskiden tamamen düzensizdi ve doğal işlevlerini yerine getirememekteydi. Sonu gelmek bilmez bir şekilde oradan oraya çalkalanmakta, asla huzur ve tatmin bulamamaktaydı. Şimdiyse bu rahatsızlık ortadan kalktığı için, kendisini iyi hissetmektedir. Artık yetileri arasında bir uyum ve her parçasında bir dinçlik vardır. Kişinin anlayışı artık neyin doğru olduğunu ayırt edebilir ve kişinin iradesi artık doğruya bağlı kalabilir. Arzuları artık benliğin isteklerine kulluk etmez, daha ziyade ilahi düşüncelerin etkisi altındadır ve görünmeyen şeylerin bilinciyle hareket eder.

İstersen gel, Hristiyanlığın daha önce bahsettiğim sevgi, dindarlık ve alçakgönüllülük gibi özelliklerine daha yakından ve detaylıca bakalım.

Sevginin Mükemmelliği

Kutsalların ruhlarını Tanrı'ya bağlayan sevgi ve yakınlığı düşünelim, öyle ki, o sevgide ne büyük bir mükemmellik ve zevk olduğunu görebilelim.

Sevgi, kişinin ruhunun tüm yetilerini ve eğilimlerini belirleyen ve ruhun hem mükemmelliğinin hem de mutluluğunun ona bağlı olduğu güçlü bir tutkudur.

Bir kişinin ruhunun değerini ve mükemmelliğini ölçmek için sevgisinin nesnesine bakmak gerekir. Alçak ve değersiz şeyleri sevenler, alçak ve değersiz olurlar; ancak asil ve doğru şeye yönelik bir sevgi, kişinin ruhunu sevdiği o mükemmel değerlerin benzeyişine dönüştürerek ilerletir ve geliştirir. Başka bir deyişle, sevdiğimiz şey haline geliriz.

Bu yüzden sevgililerin veya dostların kolayca birbirlerini taklit etmeye başladıklarını görürüz. Onlar daha farkına bile varmadan birbirlerine benzemeye başlarlar. Birbirlerine yönelik uyumları yalnızca davranışları gibi daha önemli alanları değil, aynı zamanda ses ve mimiklerini de kapsar. Şüphesiz bir kişiye olan sevgimizin temelinde o kişinin erdemleri ve iç güzellikleri varsa, bunları doğrudan örnek almamız gerekir.

Ne var ki, iletişim halinde bulunduğumuz herkes hem iyi hem kötü özelliklerin karışımına sahip olduğu için, onlarla

duygusal yakınlık kurduğumuzda, biz de her zaman lekelenme tehlikesi altında oluruz. Tutkumuz kolayca gözlerimizi karartır, öyle ki, o kişilerin kabahatlerini önce onaylar, sonrasında da örnek almaya başlarız.

Ruhumuzu geliştirmenin doğru yolu, sevgimizi tanrısal sıfatlara odaklamaktır. Böylece onları her daim aklımızda bulundurabilir ve onlardan etkilenebiliriz. Peçesiz yüzle Rab'bin yüceliğini gördükçe, yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliriz (2. Ko. 3:18).

Kutsal bir gayretle gözlerini o yaratılmamış güzelliğe ve iyiliğe dikmiş, sevgilerini oraya odaklamış olanlar, dünyanın geri kalanından tamamen farklı bir ruha, daha üstün ve güçlü bir mizaca sahiptirler. Kaçınılmaz olarak, değersiz şeyleri bütünüyle hor görürler ve yüksek ve asil tutkularına leke sürebilecek hiçbir alçak veya bayağı düşünceye yer vermezler.

Sevgi, sahibi olduğumuz en büyük ve en mükemmel şey olduğu için, onu değersizce bahşetmek akılsızlık olur. Hatta sevgi, kendimize ait olduğunu söyleyebileceğimiz tek şeydir. Diğer her şey bizden zorla alınabilse de, sevgimize hiç kimse el süremez.

Bütün yüreğimizle sevmek demek, her şeyimizi vermek demektir. Eğer sevdiğimiz kişiye yüreğimizi ve irademizi verirsek (ki diğer zevklerimize bunlar aracılığıyla sahibiz), o zaman o kişiden başka herhangi bir şeyi esirgememiz de mümkün olmayacaktır. Dahası, sevgi bizi sadece *sahip olduğumuz* her şeyi vermeye itmez. Eğer elimizde olsaydı, sevgi bizi bütün dünyayı vermeye de istekli kılardı.

Her ne kadar bu ifade kulağa abartı gibi gelse de, kesinlikle sevgi Tanrı'ya sunabileceğimiz en değerli hediyedir ve değeri, onu başka bir şeye bahsettiğimizde tamamen alçalır. Sevgimiz yanlış yerdeyse, sonucu sıklıkla hayal kırıklığı olur ve bu hayal kırıklığı sevginin gerçek adresinin ne olduğunu bize kinayeli bir şekilde gösterir. Mesela başkalarını putlaştırmak, yalnızca Tanrı'ya yönelik olması için tasarlanan sevgi ve arzularla gerçekleşir. Büyük insanları övüp yalakalık yapmaya alışmış olanlar, belki de farkında olmadan Tanrı gibi böyle büyük övgüleri gerçekten hak eden birisini arıyorlardır.

Fakat bizler, bütün sevgimize layık olan ilahi bir varlığa tapınmak üzere yaratıldığımızdan dolayı, tüm sevgimizi, bu sevgiye gerçekten layık olan kişiye bahşetmeliyiz. Başka bir şeye yöneltilmesi durumunda bizi alçaltacak olan bu engin sevgi, onu Tanrı'ya verdiğimizde bizleri yüceltip asilleştirecektir. Yürekerimizi Tanrı'ya bağlayan sevgi zincirleri, özgürlüğün kendisinden katbekat daha yücedir.

Sevginin Yararları

İlahi sevgi nasıl ruhumuzu yükseltip ilerletiyorsa, aynı şekilde yalnızca o bizleri mutlu edebilir. İnsan doğasının tatabileceği en yüksek ve en büyüleyici zevkler, en sağlam ve en tatmin edici hazlar, doğru bahşedilmiş sevginin tatlılığından gelir.

Öte yandan sevgiyi acılaştırıp zararlı hale getiren şeyse, onu hak etmeyenlere, nankörlere veya yokluklarında onlarla beraber olma zevkinden mahrum kaldığımız kişilere ver-

mektir. Nihai sevgilerini kendileri gibi yaratılmış varlıklara verenler, bu gibi sıkıntılara maruz kalırlar. Oysa Tanrı sevgisi bizleri bunların hepsinden özgür kılar.

Sevginin Değeri

İlk olarak, eğer yöneldiği yerde onun büyük kapasitesine karşılık gelebilecek bir değer ve mükemmellik bulunmuyorsa, o sevgi zavallıdır. Bu kadar içten ve kuvvetli bir tutku, arzularını tatmin etmeye yetecek kadarını bulamazsa, kişinin ruhuna eziyet çektirir. Nitekim bu tutkunun doğası o kadar büyük ve sınırsızdır ki, sadece yaratılmış bir varlıkla kısıtlandığı zaman yoğun bir gerginlik hisseder. Sonsuz bir iyilikten başka hiçbir şey ona, yayılıp bütün enerjisini açığa çıkarmasına yetecek kadar yer sağlayamaz.

Küçük, yüzeysel bir güzellik veya ufak ölçekte bir iyilik, Tanrı için yaratılmış bir tutkuyu nasıl tatmin edebilir? Sevgililerin kendi sevgilerine bir rakip çıkmasına izin vermeme-lerine şaşmamalı. Eğer sevdikleri kişi –zayıflıklarından ötürü– tek kişiye bile yetemiyorsa, iki kişiye de (hem sevgiliye hem Tanrı’ya) yetmeyeceği çok daha kesindir. Dolayısıyla, sevgi “ölüm kadar güçlü,” “tutku ölümler diyarı kadar katıdır” (Ezg. 8:6).

İlahi sevgiye bu gibi kusurlar karışmamıştır. Yüreklerimiz bir kere o her şeyin üstünde olan ve her şeye yeten Tanrı’ya odaklandığında, ruhlarımız o kadar mükemmellik ve iyilik bulur ki, sadece sevgimiz tatmin olmakla kalmaz, ayrıca sevgimizin kendisini yeterince ifade edemediğini de keşfederiz. Sevgimizin böyle asil bir nesne için çok sönük ve zayıf oldu-

ğunu fark ederiz ve yüreklerimiz Tanrı'ya daha fazla sevgi besleyemediği için üzülr. Serafların ateşine sahip olmayı arzular ve tüm varlığımızın sevgi içerisinde tamamen eriyip kaybolacağı o günü özlemle bekleriz. Sevgimiz kendi başına çok bir şey yapamayacağı için, tüm yaradılışın, her insan ve meleğin, Tanrı'ya olan hayranlığımızda bize eşlik etmesini isteriz.

İlaveten, sevgi uygun bir şekilde karşılık bulmadığı zaman ıstırap getirir. Sevgi, verebileceğimiz en değerli şeydir ve onu vermekle esasında sahip olduğumuz her şeyi veririz. Dolayısıyla, hediye ettiğimiz sevgi hor görüldüğünde ve reddedildiğinde kaçınılmaz olarak hayal kırıklığına uğrarız.

Çünkü sevgi bir nevi kişinin kendini terk etmesidir. Gö-nüllü bir ölüm gibidir; kendimize ölür ve sadece sevdiğimiz kişiyi düşünürüz. Sevgi doğası gereği bencillikten uzaktır. Sevileni hoşnut ve tatmin etmekten başka hiçbir şeyi önem-semez.

Dolayısıyla, sevgi karşılığını bulmadığı sürece tamamlanmamış olarak kalır. Fakat eğer sevgimiz karşılığında sevgi bulursa, o zaman yeniden canlanır, bizi seven kişinin ruhunda yaşarız. Sevildiğimiz zaman, kendimize önem vermeye başlarız ve kendimize gösterdiğimiz ilgi öz-sevgiden çok, bize değer veren kişiyi memnun etme isteğinden kaynaklanır. Yani, bizi seven kişi için değerli olduğumuzdan ötürü, kendimiz için de değerli oluruz.

Fakat bu konu hakkında daha fazla konuşmama gerek var mı? Bundan daha açık bir şey yoktur: Sevginin vereceği mutluluk, bulacağı karşılığa bağlıdır.

İşte bu yüzden, ilahi sevgiye sahip olanlar bu konuda üstünlüğe sahiptirler. Sevgimizi Tanrı'ya, bizzat doğası sevgi olan, iyiliği sınırsız olan ve merhameti biz daha O'nun düşmanlarıyken bizi kurtaracak kadar bol olan Tanrı'ya verdik ve artık O'nun dostları olduğumuza göre, O bizi sevmeden edemez. Tanrı her zaman sevgimize kendi sevgisiyle karşılık verir. Bizler O'nun dostları olduğumuzda, bizleri bağrına basar. Tanrı'nın kendi sevgisini, kendisini tamamen O'na adayan bir candan esirgemesi mümkün değildir. Kendi benzerliğinde olan kişiyi veya sevgisinin üzerinde yazılı olduğu bir yüreği hor göremez. Sevgi, O'na verebileceğimiz tek hediye, O'nun hor görmeyeceği bir kurbandır.

İlahi Sevgi ve Tanrı'nın Varlığı

Sevginin hazzını bozup onu ıstıraplı hale getiren bir başka şeyse yokluk ve ayrılıktır. Kısa süreli bile olsa, arkadaşlar hissedilir bir üzüntü yaşamadan ayrılamazlar. Arkadaşların o tatlı yakınlığından mahrum bırakılmak üzücüdür. Hayatımız sıkıcı bir hal alır, zamanımız sabırsızca tekrar buluşacağımız o mutlu anı bekleyerek geçer.

Er ya da geç olacağı gibi, eğer bu ayrılığın sebebi ölümse, o zaman keder de kişiye beslediğimiz sevgi ölçüsünde artar. Oysa ne mutludur sevgilerini onlardan asla ırak olmayacak Olan'a verenler! Yalnızca gözlerini açıp etrafa bakınmaları, O'nun varlığının ve yüceliğinin etkilerini her yerde görmelelerine yeterli olacaktır. İstedikleri zaman yüreklerinin sevdiği o Kişi'yle konuşabilirler ve bu gerçek en karanlık zindanı veya en vahşi çölü bile onlar için sadece katlanılabilir değil, fakat tümünden zevkli kılar.

İlahi Sevgi ve Sınırsız Mutluluk

Seven kişiler, eğer sevdikleri perişan durumdaysa, perişan olurlar. Birbirlerini seven kişiler kaçınılmaz olarak birbirlerinin mutluluklarını ve acılarını paylaşırlar. Bu da sevgiyi zorlu bir tutku haline getirir. Nitekim en şanslı kişilerin bile, arkadaşlarının huzurlarını bozabilecek kadar sıkıntısı olur. Kendi kederlerimize katlanmak yeteri kadar zorken, başkalarının kederlerine katlanmaktan söz etmeye gerek bile yoktur.

Fakat eğer sevgimizin nesnesi Tanrı'ysa, sınırsız bir mutluluğa paydaş oluruz ve bu mutluluğun eksilmesi mümkün değildir. Tanrı'nın yüceliğini görmekten sevinç duymalı, insanların ve meleklerin O'na sunduğu övgülerden zevk almalıyız. Canlarımızın sevgilisinin kendi içerisinde sınırsız bir mutluluk duyduğu ve düşmanlarının O'nun tahtını sarsamayacağı gerçeği bizlere ifade edilemez bir haz vermelidir.

İşte, yüreklerimiz ilahi sevgiyle dolduğunda, isteklerimiz Tanrı'nın isteği doğrultusunda değiştiğinde ve en büyük arzumuz Yaraticımız'ın memnuniyeti olduğunda, mutluluğumuz ne kadar da sağlam bir temel üzerine kurulmuş oluyor! Ah, böyle bir zihniyete sahip kişileri bekleyen esenlik, dinginlik ve tatmin ne de büyüktür!

İlahi Sevgi ve Tatmin

O'nda kendimizi kaybetmek ne kadar sonsuz bir sevinçtir. O'nun iyiliğinin aşkın bir hissiyatı içinde kalmak, yaşayan bir kurban gibi sevgi ateşi içinde O'na doğru yükselmek ne tat-

min edicidir. Ruh, kendinden yorulup her şeyi Tanrı'ya teslim edene kadar, gerçek sevginin ne olduğunu asla bilmez. Her şeyimizi varlığımızın Yazarı'na verip, "Ben sevgilime aitim, sevgilim de bana" (Ezg. 6:3) diyebilene dek, sınırsız zevkle de dolamayız.

Tanrı'dan zevk alanlar, her durumda zevk bulurlar. Geçici zevkler, onlarda ilahi iyiliği tadıp onları Tanrı'nın sevgisinin işaretleri olarak gördüğümüzde daha da zevk verici olurlar. O'nun terbiyeleriye, zor da olsalar, onları Tanrı'nın baba sevgisinin kanıtları olarak aldığımız zaman dikenlerini yitirirler. "Çomağın, değneğin güven verir bana" (Mez. 23:4). Bize vuran o eli öpmeli ve O'nun sertliğinde yumuşaklık (tatlılık) bulmalıyız.

İlahi Sevgi ve Vazifelerimizin Zevki

Başkaları için yavan ve sıkıcı olan ruhsal disiplinler (dua gibi), ilahi sevgiye sahip canlara en büyük zevk ve hazzı sağlarlar. Tanrı'nın evine gidelim dendiği zaman sevinçle giderler ki, O'nun gücünü ve görkemini görebilsinler (Mez. 63:2).

Dünyadan çekilip hayatın gürültü ve karmaşasından sıyrılarak Tanrı'nın huzurunda durdukları zaman, hiç olmadığı kadar mutludurlar. O'nun mükemmelliğini yüceltmeyi, iyiliklerini anımsamayı ve O'na olan sevgilerini dışa vurmayı severler. O'na binlerce kez O'nu sevdiklerini söylemekten, sıkıntı ve isteklerini O'nun önüne getirip yüreklerindeki yükü O'nun bağrında boşaltmaktan zevk alırlar.

Tövbe bile sevgiden kaynaklandığı zaman haz vericidir. Pişmanlık gözyaşlarını takip eden gizli bir tatlılık vardır. Ke-

der eşliğinde gelse bile, tövbe etmek sevinç vericidir çünkü o an, ruhun Tanrı'ya tekrardan dönüş anıdır.

Sonuç

Kutsal bir yaşamın güçlükleri ve yüreklerimizin devamlı olarak nöbetini tutmak, yalnızca dışsal bir yasanın yönetiminde yaşayanlar için oldukça meşakkatlıdır. Fakat ilahi sevgi kişinin ruhuna yerleştiği zaman, Sevgilisi'ni üzebilecek her şeye karşı tetikte bekler. Yalnızca açık buyruklara değil, Sevgilisi'nin isteklerinin en gizli ifadelerine bile sevinçle boyun eğer ve O'nun için neyin en tatminkâr ve makbul olduğunu gayretle araştırır. Günahı öldürmek ve kendini inkâr etmenin bu sert ve ürkütücü isimlerini değiştirir, onları kolay, tatlı ve hoş şeyler kılar.

Mektubumun bu kısmının planladığımdan daha uzun hale geldiğini görüyorum (neticede kim bu kadar hoş bir konu üzerinde daha da çok durmak istemez ki?). Bu durumu diğer noktaları daha kısa tutarak telafi etmeye çalışacağım.

İlahi Yaşamın Yararlarının Devamı

İlahi yaşamın ilk dalı Tanrı sevgisidir. Şimdi üzerinde duracağımız sonraki dallarsa komşularımıza yönelik hayırseverlik, dindarlık ve alçakgönüllülüktür.

Hayırseverliğin Mükemmelliği

Hayırseverliğin mükemmelliğini görmek gayet kolaydır. Tüm dünyayı kapsayacak kadar geniş bir yürekten daha asil ve cömert ne olabilir ki? Dilekleri ve amaçları evrenin iyiliği ve gönenci olan, herkesin çıkarını kendi çıkarı gibi gören birisinden daha iyi kalpli bir kimse olabilir mi?

Komşusunu kendisi gibi seven biri, onun hakkında asla alçak veya kötü düşünceler beslemez, ona olan sevgisini dışa vurmadan geri kalmaz. Başkasına bir yanlış yaptıktan sonra, bin yanlışın mağduru olmayı yeğler. Seven kişiler, birisi onlardan fayda görmedikçe kendilerini mutlu saymazlar.

Başkalarının kötü niyetliliği veya nankörlüğü onların sevgisini alt edemez. Onların açtıkları yaralara aldırılmaz, akılsızlıklarına acır ve onların kötülüklerini iyilikle yenerler. Seven kişiler, en acı ve en kötü niyetli düşmanlarından bile intikam almayı düşünmezler.

Böyle kişilerin saygı ve hayranlık duyulmaları ve insanlığın sevgili dostu olarak görülmeleri şaşılacak bir şey mi? Ruhlarındaki böylesi bir iyilik ve cömertlik onların yüzlerine bir çeşit tatlılık ve huzur yansıtır, sevilesi ve dost canlısı hale getirir. Kişinin yüreğini kutsal bir sebat ve cesaretle doldurur, en yükseklerdeki şeyleri bile gerçekleştirmelerini mümkün kılar.

Büyük bir hayranlıkla okuduğumuz kahramanlıklar çoğu zaman kişinin ülkesine veya belirli bir dostuna karşı duyduğu sevginin ürünüdürler. Şüphesiz, insan sevgisinden daha güçlü ve daha etkili olan evrensel bir tutku yoktur.

Hayırseverliğin Yararları

Hayırseverlik asil ve erdemli bir doğadan kaynaklandığı gibi, beraberinde de son derece büyük bir tatmin ve zevk getirir. Başkalarına karşı sevgi hissetmek, bizleri kötü niyetlilik, nefret ve kıskançlık gibi berbat tutkulardan kurtarıp kişinin yüreğine zevk verir. Sevgi, bizleri nazık, ince ve iyiliksever kılar.

Eğer şu anki mutluluğum için var olan tüm seçenekler arasından birini seçecek olsaydım, seçeceğim şey şu olurdu: Yüreğimin, dünyadaki her insana karşı büyük nezaket ve sevgiyle dolması.

Eminim ki bu, benim başkalarının bütün mutluluklarını paylaşmamı sağlardı. Onlara maddi ve manevi bahşedilenler ve onlara faydası olan diğer her şey bana rahatlık ve zevk verirdi.

Her ne kadar zaman zaman keder ve acıma duygularına maruz kalacak olsam da, anlayışlı olmada, onu aptalca bir kayıtsızlıktan daha arzulanabilir kılan bir sevimlilik vardır. Dünyayı yöneten o sonsuz iyiliği ve bilgeliği hatırlamak, o dünyanın içinde gerçekleşen sıkıntı ve elemeler için fazlaca kaygılanma eğilimini bastırmamıza yardım eder. Keza başkalarının ebediyen mutlu bir yaşama kavuşacağı umudu da bu yaşamdaki üzüntülerimizi azaltır.

Hiç şüphesiz içinde Tanrı'nın yaşamı bulunanlar için, Tanrı'yı sevmek ve O'ndan zevk almaktan sonraki ikinci en büyük haz başkalarına sevgi göstermektir. Eğer hayırseverlik tüm dünyada egemen olsaydı, o ebedi mutluluğu bize önceden gösterir, yeryüzünde cennetin sevincini tatmamızı sağlardı.

Saflığın Mükemmelliği

İlahi yaşamın üçüncü dalı olarak adlandırdığım şeyse saflıktır. Saflığı, eğer hatırlarsan, bedensel zevkleri hor görmek ve kişinin vazifelerini yerine getirmek için zorluklardan ve acılardan geçmeye kararlı olması olarak tanımlamıştım.

Saflığın adı bile onun son derece asil ve mükemmel bir erdem olduğunu anlamaya yeter. Kişinin kör bir şekilde kendi tutkularının denetiminde olmasından daha alçak bir kölelik olamaz. Bu tutkulara karşı kazanılan zaferden daha yüce bir zafer de olamaz. Eğer kendi bedenimizin bayağı ve cezbedici zevklerine batmış ya da hayal gücümüzün boş tatminkârlılıkla büyülenmişsek, asla asil ve kayda değer bir şey yapamayız.

İçinde Mesih bulunanlar daha yüce ve ilahi eğilimlere sahiptirler. Daha yüksek şeyler için yaratıldıklarını bilir ve kutsallık yolundan bir adım bile çıkmayı reddederler.

Saflığın Yararları

Saflık beraberinde büyük bir zevk getirir. Ruhu kirleten şeyler, ona aynı zamanda huzursuzluk da getirir. Saf olmayan tüm zevklerin dikenidir; arkalarında her zaman sıkıntı bırakırlar. Aşırılık, ölçsüzlük ve dizginlenmemiş arzular bedenın sağlığına ve şimdiki yaşamın çıkarlarına öyle karşıdılar ki, azcık düşünmek bile akıl sahibi olan birini onlardan kaçınmak zorunda bırakır.

Dahası, eğer zararlı zevkleri kısıtlamanın daha da ötesine geçip yükseleceksek, daha iyi kararlar verip daha yüce hazlar tadabilmek için birçok masumane zevkleri de görmezden gelmeliyiz. Şiddetli ve tutkulu zevklere kapılan herhangi bir kişi, daha sıradan zevklerini (yemek ya da bedenın dinlenmek gibi) kolayca unuttur. Dolayısıyla, kişilerin yürekleri ilahi sevgiyle dolduğu zaman bunun daha altındaki zevkleri hor görmesine şaşmamalı.

Bu yolda çekecekleri zorluklara gelince, doğruluğa sahip olanlar onları sevgilerini göstermek ve bilemek için bir fırsat olarak görür ve sevinç duyarlar. Tanrı için yapabilecek pek bir şeyleri olmadığından, O'nun uğruna acı çekme şerefinden dolayı sevinirler.

Alçakgönüllülüğün Mükemmelliği

Dinin son dalıysa alçakgönüllülüktür. Her ne kadar görgüsüz ve dünyevi kişiler için bu iç karartıcı, alçak ve hor görülesi bir özellik olsa da, insan ruhu kendisine bahşedilecek daha yüksek ve daha asil bir yetenek bulamaz.

Kibri yaratan şey ahmakça bir cehalettir. Alçakgönüllülükse mükemmel şeyleri yakından tanımayla gelir. Bu şeyler sayesinde ki, kişi önemsiz şeylere bakmaz veya ufak tefek başarılarından ötürü kendine hayran olmaz.

Ruhsal bir zihniyette olanlar zenginlik, güzellik, güç ve benzeri şeylere değer vermezler. Tanrı'nın mükemmel sıfatlarını bildikleri için, içsel değer ve gerçek iyilik konusunda erişmiş olabilecekleri düzeyi yetersiz bulurlar. Gerçek zenginliğe değer verir ve hayran kaldıkları o sonsuz üstünlükteki değerlere yaklaşmak için mücadele ederler.

İnsanların alçakgönüllülük hakkında ne gibi fikirlere sahip olduklarını bilmiyorum fakat herkesin alçakgönüllüymüş gibi davrandığını ve kendini beğenmiş veya kibirli gibi gözükmelerine sebep olacak tutum ve davranışlardan kaçındıklarını görüyorum. Övgü almayı en çok isteyen kişiler bile kendilerini methettikleri için insanların nefretini kazanmasınlar diye alçakgönüllüymüş gibi gözükmeye çalışıyorlar.

Alçakgönüllülüğün Yararları

Bu lütuf, beraberinde büyük bir mutluluk ve huzur getirir.

Kibirli ve kendini beğenmiş kişiler onlarla iletişim kuran herkes için, fakat en çok da kendileri için, bir sıkıntı kaynağıdır. Her şey onların canını sıkmaya yeterliyken, hemen hemen hiçbir şey onları tatmin ve memnun etmeye yetmez. Herkesle kavgaya etmeye hazırdırlar. Sanki o kadar büyüklerdir ki, her şeye gücü yeten Tanrı'nın bile onları hoşnut etmek için her şeyi yapması gerekir. Uzun ağaçların yaprakları nasıl her rüzgâr esisinde sallanıyorsa, aynı şekilde her tatsız kelime de kibirli bir adamın huzurunu kaçırap bozar.

Alçakgönüllüler hor görüldükleri zaman belli bir üstünlüğe sahiptirler: Kimse onları onların kendilerini gördüklerinden daha küçük göremez. Dolayısıyla, bu durumdan rahatsız olmaz ve başkalarını derinden yaralayabilecek gücendirici sözleri rahatlıkla kaldırabilirler. İncinmeleri pek olmadığından, başkaları için de daha az iticidirler. Kibrin doğurduğu kavgalar beraberinde binlerce sıkıntı getirir fakat alçakgönüllü ve mütevazı kişiler bu sıkıntılardan esirgenirler.

Gerçek ve içten alçakgönüllülük, bilge ve akıllı kişilerde şeref ve sevgi doğurur; kibirse burnu havada olan kişilerden şerefi esirgeyerek kendi kuyusunu kazar. Oysa alçakgönüllülüğün temel eylemleri, her şeye gücü yeten Tanrı'ya yönelik oldukları için, peşlerinden mümkün olan en büyük tatmini ve tatlılığı getirirler. Kendilerini Tanrı'nın önünde alçaltanların tattıkları o büyük zevki ve hazzı ifade etmek mümkün değildir. Tanrı'nın ilahi görkemini ve yüceliğini derinden hissederek alçakgönüllü kişi, varlığının en dibine kadar çöker ve Tanrı'nın huzurunda kaybolur.

Tanrı'nın huzurunda, kendi hiçliklerinin ve başarılarının kusurluluğunun ciddi ve derin bir şekilde farkında olurlar. "İnsan ne ki?" (Mez. 8:4) diye soran mezmur yazarının ne demek istediğini, yüreklerinin derinliğinde anlarlar.

"Bizi değil, ya RAB, bizi değil, sevgin ve sadakatin uğruna, kendi adını yücelt!" (Mez. 115:1) diyerek onları reddeden alçakgönüllülerin aldığı zevki, kibirli ve hırslı olan hiç kimse, insanların övgüsünden hiçbir zaman almamıştır.

Sonuç

Böylece, çeşitli yönleriyle ilahi yaşamın mükemmelliği ve yararlarından bahsetmiş oldum. Yine de, eğer onu mükemmel bir şekilde anlattığımı söyleseydim, konuya büyük hak-sızlık yapmış olurdum. En iyisi ona biz sahip olalım, o zaman tecrübe bize, onun hakkında söylenmiş veya yazılmış her şeyden çok daha fazlasını öğretecektir.

Eğer yüreklerimizin uyanıp, böylesi büyük bir berekete yönelik içten arzular hissettiğini düşünüyorsak, şöyle bir dua ile onları ifade edelim:

Kapanış Duası

İyi Tanrı, bizleri ne büyük bir mutluluğun tadını çıkar-maya çağırdın! Lütfunla nasıl da vazifelerimizle mutluluğumuz bir araya getirdin ve bize böylesine büyük bir ödülle sonuçlanacak bir iş verdin! Bizler gibi, böylesine basit kurtçuklar mı böyle bir seviyeye yükselecek? Gözlerimizi Sana

kaldırmamıza izin mi vereceksin? Bizim sevgimizi kabul mü edeceksin? Senin mükemmel sıfatlarına hayranlıkla bakarak, onların etkisini üzerimizde mi göreceğiz? Seni sevip Sende sevinç duyarak, Senin bu mükemmelliğini mi yansıta-cağız?

Ah, ne mutlu öz-sevginin zincirlerini kıranlara ve kendile-rini Tanrı'yı seyretmekten alıkoyan her tutkudan kurtarmış olanlara! Anlayışı Kutsal Ruh tarafından aydınlatılmış, Tan-rı'nın isteğini gerçekleştirmek için iradeleri güçlenmiş olan-lar ne de büyük bir sevince sahiptirler! Seni, Egemen Tanrı, her şeyden çok sevenler ne büyük bir zevke sahiptirler!

Eminin Tanrım, eminim ki, dünyevi ve yozlaşmış tutkula-rım öldürülmedikçe, ruhumdaki kibir ve boş şeyler boyundu-ruk altına alınmadıkça ve dünyayı cidden küçümseyip kendi-mi bir hiç olarak görmedikçe, asla mutlu olamayacağım.

Fakat, ah, bu ne zaman olacak? Ne zaman bana geleceksin ve bana kendi benzerliğini vererek canımı tatmin edeceksin, beni her bakımdan kendin gibi kutsal kılacaksın?

Bana böyle bir mutluluğun ümidini verdikten sonra, onu gerçekleştirmeyecek misin? Canımda bu arzuları uyandır-dıktan sonra, onları tatmin etmeyecek misin?

Bana isteğini yapmayı öğret, çünkü Tanrım Sensin. Senin iyi Ruhun düz yolda bana öncülük etsin! Ya RAB, adın uğruna yaşam ver bana, doğruluğunla kurtar beni sıkıntıdan (Mez. 143:10-11). Her şeyi yaparsın benim için. Sevgin sonsuzdur, ya Rab, elinin eserini bırakma (Mez. 138:8).

İlahi Yaşam ve Zafer Vaadi

Gerçek Hristiyanlığın doğasına ve onun ne kadar arzulana-bilir bir şey olduğuna değindim fakat bazıları kendilerinin böylesi bir sevinci yaşamaktan ne kadar uzak olduklarını gördüklerinde, umutsuzluğa kapılıp onu erişilmesi imkân-sız bir şey olarak görebilirler. Kederle oturup kendi hallerine ah vah ederler ve içlerindeki acı ve elemle şöyle derler: “Ne mutludur ruhları ilahi yaşama kavuşmak için uyandırılmış olanlara, fakat vay benim halime!”

“Benim durumum çok farklı ve ben kendimde böylesi bir değişikliği gerçekleştiremiyorum. Eğer dışsal ritüeller yeterli olsaydı, belki yeteri kadar dikkatli olarak kendimi aklamayı umabilirdim. Fakat yeni bir doğadan başka hiçbir şey yeterli olmadığına göre, benim elimden ne gelir ki?”

“Sahip olduğum her şeyi adak olarak Tanrı’ya sunabilirim fakat o sevgi ve iyiliği ben yaratamam ve o sevgi olmadan da tüm bunların bana hiç faydası olmaz. Tanrı’nın bu armağanı parayla satın alınamaz. İnsan varını yoğunu sevgi uğruna verse bile, yine de hor görülür!” (Ezg. 8:7)

“Yas tutup bedenimi yaralayabilirim, çok sayıda zorluk ve sıkıntıdan geçebilirim fakat yine de içimdeki yozlaşmışlığı öldüremem, arzularımı dünyevi şeylerden koparamam. Hâlâ

yüreğimde dünyevi arzular pusudadır ve kapı dışarı ettiğim boş şeyler bacadan geri girerler.”

“Farkındayım kendi değersizliğimin ve bedenimin zayıflığının, hatta ruhumun çok daha zayıf olduğunun. Ancak bu farkındalık kalbimde gerçek bir alçakgönüllülük değil, yalnızca öfke ve huzursuzluk yaratıyor. Her ne kadar kendim hakkında mütevazı şeyler düşünsem de, başkalarının da benim hakkımda böyle düşünmesine katlanamıyorum.”

“Kısacası, en büyük başarılarımı düşündüğüm zaman, tüm bunların yalnızca benim doğamdan kaynaklandığını, yani çeşitli maskeler altında işleyen öz-sevgimin eylemlerinden başka bir şey olmadıklarını düşünesim geliyor. Bu öz-sevgi ilkesi içimde öylesine kök salmış ki, onun yönetiminden kurtulabileceğimi asla umut edemem bile. Menteşeleri üstünde olan bir kapı gibi oraya buraya dönebilirim fakat yine de bütün eylemlerimin merkezinde olan o ‘ben’ sevdasından kurtulamam. Bu yüzden ilahi yaşamı keşfetmenin bana kattığı tek şey, onun benden ne kadar uzak olduğunu görmemdir, sanki batan bir gemideki adamın uzaktaki karayı görüp oradakilerin mutluluğunu kıskanması ancak kendisinin kıyıya çıkmasının imkânsız olduğunu düşünmesi gibi.”

Bu Korkuların Yersizliği

Bu gibi ümitsiz düşünceler ilahi yaşamın doğasını ve mükemmelliğini daha iyi anlamaya başlayan kişilerin aklında baş gösterebilir. Vaat edilmiş toprağı casuslarla gözden geçirmiş ve ülkenin çok iyi olduğunu, süt ve bal aktığını görmüşlerdir. Ancak mücadele etmeleri gereken Anaklılar olduğunu,

aşmaları gereken bir sürü güçlü arzular ve yozlaşmışlıklar olduğunu fark ederler ve onları asla yenemeyecekleri korkusuna kapılırlar.

Fakat neden bu tarz cesaret kırıcı korkulara kulak vermeliyiz ki? Neden şevkimizi kırıp gücümüzü azaltan böyle düşünceleri kafamızda kuralım? Kendimizi teşvik edelim, sevgili dostum, bu ruhsal savaşta bekleyebileceğimiz görkemli yardımları düşünerek kendimizi teşvik edelim: Çünkü bizden yana olan, bize karşı olanlardan üstündür (1. Yu. 4:4). “Sığınağın çağlar boyu var olan Tanrı’dır, seni taşıyan O’nun yorulmaz kollarıdır. Düşmanı önünden kovacak ve sana ‘onu yok et!’ diyecek” (Yas. 33:27). O’dur bizim düşmanlarımızı “çiğneyecek” olan (Mez. 108:13).

Tanrı, insanların ruhlarıyla şefkatle ilgilenir ve onların iyiliğini ister. Beden alıp zayıflığımıza bürünmüş, ant içerek bizim ölümümüzden sevinç duymadığını ilan etmiştir (Hez. 18:23). Her daim mübarek olanın, adı ve doğası sevgi olanın bağrında hiç kıskançlık bulunmaz. O, bizi ilk başta mutlu bir durumda yarattı ve şimdi bizler oradan düştükten sonra, kurtarmaya kadir Olan’ın aracılığıyla bizlere yardım sağladı. O, ruhlarımızı sevgili Ebedi Oğlu’ndan başkasına emanet etmedi.

Kurtuluşumuzun Önderi O’dur ve O’nun sancağının altında savaşıyorsak, hangi düşman bizim için fazla güçlü olabilir ki? Tanrı’nın Oğlu insanları kurtarmak ve onlara ilahi yaşamı sağlamak için Baba’nın bağrından gelip onların arasına yerleşmedi mi? Mesih’in gerçekleştirdiği görkemli işler ve çektiği acı kederler, insanların ruhlarındaki Tanrı’nın benzerliğini onarmak içindi. O, bu uğurda çaba sarf etti, bu uğurda kanını akıtıp öldü.

O, canını feda ettiği için, gördükleriyle hoşnut olmayacak mı (Yeş. 53:11)? Şurası kesin ki, cennetin bu büyük tasarısının sonuçsuz kalması veya böylesine görkemli bir girişimin başarısız olması imkânsızdır. Mesih'in ölümü, biz şu an kendimizi nasıl uzakta görüyorsak, Göklerin Egemenliği'nden bir zamanlar çok çok uzaklarda olan binlercesinin kurtuluşunda etkili olmuştur. Dahası, başkâhinimiz "O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tümüyle kurtaracak güçtedir. Çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır" (İbr. 7:25).

O yumuşak huylu ve merhametlidir. Zayıflıklarımızı bilir ve maruz kaldığımız denemeleri O da tecrübe etmiştir. "Ezilmiş kamışı kırmayacak, tüten fitili söndürmeyecek, ve sonunda adaleti zafere ulaştıracak" (Mat. 12:20).

O'nun gönderdiği Kutsal Ruhu'nun tatlı ama kudretli etkileri hâlâ daha dünyanın her yerinde işlemektedir. Kutsal Ruh insanların ruhlarını canlandırmak, onlara uğruna yaratıldıkları ilahi şeylerin farkındalığını vermek için geldi. O, zayıf ve güçsüz düşenlere yardım etmek için hazırdır.

Ruh bir kişinin yüreğini etkisi altına aldığı anda ve onda ilahi sevginin en ufak kıvılcımını çıkardığında, aleve dönüşünceye dek onu besleyecek ve koruyacaktır. "Sevgiyi engin sular söndüremez, ırmaklar süpürüp götüremez" (Ezg. 8:7).

Gün ağarıp sabah yıldızı kişinin yüreğinde doğunca (2. Pe. 1:19), güneş çıktığı zaman gecenin karanlığı nasıl kaçıyor, o yıldız da karanlığın gücünü ortadan kaldıracaktır. "Oysa doğruların yolu şafak ışığı gibidir, giderek öğle güneşinin parlaklığına erişir" (Özd. 4:18). "Gittikçe güçlenir, Siyon'da Tanrı'nın huzuruna çıkarlar" (Mez. 84:7).

Neden gerçek iyiliğin ve evrensel sevginin gelip ruhumuzda egemen olmasını imkânsız bir şey olarak görelim ki? Ruhlarımızın ilk baştaki (düşüş öncesindeki), Yaratıcıları'nın onları ilk yarattığı zamanki hali böyle değil miydi? Günah ve yozlaşmışlık, ruhu gasp eder. Bunlar her ne kadar uzun bir süre boyunca ruhları ellerinde tuttularsa da, başlangıçta bu böyle değildi. Orantısız bir öz-sevgi (normalde bu sevginin varlığımızın özünde kök salmış, doğamızın içine işlemiş bir parçası olduğunu düşünürüz), esasında özümze yabancı bir şeydir ve bozulmadan önce bizde yeri yoktu.

Ruhlarımızın Yaratıcısı, onları tekrar düzeltip onaramaz mı? Bizler O'nun yardımıyla yüreklerimize giren işgalcileri kovamaz, yabancı orduları bozguna uğratamaz mıyız (İbr. 11:34)?

Bu kutsal savaşta silahımızı elimize aldığımız anda, yeryüzündeki tüm kutsallar ve gökteki tüm melekler bizim yanımızda olacaklar. Dünyanın her yerinde kutsal kilise, bu mücadelenin başarıyla sonuçlanması için her gün Tanrı'ya yakarıyor. Üstelik şüphesiz ki, yukarıdaki göksel ordular Tanrı'yı ilgilendiren her şeyle yakından ilgilenmekte, ilahi yaşamın aşağıdaki bu dünyada yayılıp egemen olduğunu görmeyi canla başla istemektedirler. Cennetteki kutsallar, Tanrı'nın isteği orada onlar tarafından nasıl yerine getiriliyorsa, yeryüzünde de bizim tarafımızdan yerine getirilmesini arzu etmektedirler. Bizler de kendimizi, peygamberin uşağına söylediği şu sözlerle cesaretlendiremez miyiz: "Korkma, çünkü bizim yandaşlarımız onlarınkinden daha çok" (2. Kr. 6:16)?

Sonuç

Öyleyse, kafamızı bulandıran korkulara ve umutsuzca düşüncelere yer vermeyelim. İlahi yardım vaadine güvenerek kuvvetlice hareket etmek, bizim zaferimizdir (1. Yu. 5:4).

İlahi Yaşam ve Günaha Karşı Savaş

Doğru, insanların ruhlarında Tanrı'nın yaşamı, Tanrı'nın doğrudan kendi işidir ve imanlılar olarak bile hiçbir doğal çabamız onu üretemez veya onun oluşumunda gerekli olan doğaüstü yardımı hak etmeye yetemezler.

Mesih bizde biçimlenmeden önce Kutsal Ruh üzerimize gelmeli, yüceler Yücesi'nin gücü bize gölge salmalı. Yine de, kutsallaştırılmanın bizim tarafımızdan hiçbir çaba olmadan gerçekleşmesini beklememeliyiz. Tanrı'nın her şeye yeten gücü gelip bizi oradan çıkarana kadar çukurun içinde öyle boş boş yatıp beklememeliyiz. Hayır, hayır! Ayağa kalkmalı, imanla elde ettiğimiz yeni doğuşun gücünü kullanmalıyız. Elimizden gelenin tamamını yapmalıyız ve ondan sonra, "Rab yolunda verdiğimiz emeğin boşa gitmeyeceğini" umut edebiliriz (1. Ko. 15:58).

İnsanın bütün gücü ve gayreti, en küçük bitkiyi dahi yaratamaz ya da tarlada bir sap mısırın büyümesini sağlayamaz. Bunu doğanın enerjisi ve göğün etkileri gerçekleştirir. "Hayvanlar için ot, insanların yararı için bitkiler yetiştiren" (Mez. 104:14), Tanrı'dır. Yine de, kimse çiftçinin emeğinin gereksiz olduğunu söylemeyecektir. Aynı şekilde, insan ruhu da Tanrı tarafından yaratılmıştır.

Bir çocuğu şekillendirip ona hayat veren Tanrı olmasına rağmen, insanlığın devamlılığını sağlamanın olağan yolu evlilik yatağıdır.

Her ne kadar ruhlarımızdaki bu büyük değişimi Tanrı'nın gerçekleştirmesi gerekiyorsa da, bizim de kendimizi değiştirmeye hazır ve uygun hale getirmek için elimizden geleni yapmamız gerekir. Lütuf tohumlarını ve göğün çiyini almaya hazır olmak için nadasa bırakılmış olan toprağımızı işlemeli, deliceleri köklemeli ve dikenleri söküp atmalıyız.

Doğru, bazıları Tanrı'yı O'nu aramıyorken bulurlar. O'nun, kendisini O'ndan uzak olanların yoluna attığı zamanlar vardır. Onları aniden gittikleri yolda tutup durdurur. Şam yolunda iman eden Elçi Pavlus'un durumu böyleydi.

Ancak şüphesiz, bu yol Tanrı'nın genel olarak insanlara yaklaştığı yol değildir. Her ne kadar O, her birimizle aynı şekilde uğraşmak zorunda değilse de, bizler O'nu aramak için elimizden geleni yapma mecburiyetindeyiz. Hatta, ilahi yardım beklentisi içerisinde olmamız gereken asıl zaman, O'nu imanla aramakta çaba gösterdiğimiz zamandır.

Bu yüzden, önümüzdeki üç bölümde imanlıların, ruhlarındaki ilahi yaşamın yönetici ve yönlendirici etkisini daha da olgunlaştırıp genişletmek için izlemeleri gereken yolu göstermeye çalışacağım.

Fakat kendi düşüncelerimi anlatırken, başkalarının bu konuda sıklıkla söylediği şeylerden yer yer farklılaşabilirim. Aynı hastalık için hepsi de iyi ve kullanışlı olan farklı farklı çareler sunan doktorlar gibi, ben de diğerleriyle çelişmiyorum veya onlara karşı çıkmıyorum. Tanrı'nın, insanların

ruhlarıyla çeşit çeşit ilgilenme şekli vardır ve kullanılan yöntem ne olursa olsun, önemli olan hedeflenen işin gerçekleşmesidir.

Tekrardan söyleyeyim, sürecin doğal gidişatına uyduğuna inandığım bu aşamalı yöntemi tarif ederken amacım, sanki ilk aşamalara yeterince zaman verilmeden sonrakilere geçilmemesi gerekiyormuş gibi bunun harfi harfine takip edilmesi değildir. Daha ziyade, sunduğum yönlendirmelerin hepsi bir diğeriyle bağlantılıdır ve elimizden geldiğince hepsini her fırsatta yerine getirmeliyiz.

Günahtan Kaçmalıyız

Seni daha fazla tutmadan söze gireyim. Eğer ruhumuzun kutsallık doğrultusunda şekillenmesini, ilahi doğa yönetiminde olmayı ve Mesih'in yüreklerimizde biçimlenmesini arzuluyorsak, her türlü kötü ve günahlı eylemlerden kaçınmak konusunda dikkatli ve sebatkâr olmamız gerekir.

Bizler göğе karşı savaştığımız isyan silahlarını teslim edene kadar barış antlaşması olamaz. Eğer her gün zehirle besleniyorsak, rahatsızlığımızın iyileşmesini de bekleyemeyiz. Bilinçli olarak işlenen her günah, kişinin ruhunda ölüm-cül bir yara açar ve onu Tanrı'dan daha da uzaklaştırır. Ellerimizi kötü eylemlerden temizlemedikçe, yüreklerimizin de yozlaşmış arzulardan arınmasını umut edemeyiz.

Bu noktada, günahtan kaçmanın imkânsız olduğu mazeretine başvuramayız. İmanlılar olarak bizler, eylemlerimiz üzerinde bir miktar denetime sahibiz. Ayaklarımızı, ellerimizi ve dilimizi bir noktaya kadar yönetebiliriz. Düşüncele-

rimiz üzerinde bile bir nebze yönetime sahibiz, en azından onları kirli fikirlerden uzak tutacak kadar. Eğer gücümüzü ve yetkimizi elimize alır ve işleme koyarsak, o zaman bu güç ve yetkinin daha da güçlenip ilerlediğini görürüz.

Günahın Farkına Varmalıyız

İlk olarak, uzak durmamız gereken günahların neler olduğu konusunda bilgi vereyim. Ölçütlerimizi dünyanın geleneklerinden almamalıyız. Çoğu kişi bu konular hakkında az düşünür ve çok çirkin ve aşikâr olmadığı sürece bir şeyin günahlılığını fark etmez. Daha ciddi olan kişiler bile çoğu zaman kendilerine çok fazla özgürlük ve rahatlık tanırırlar.

Ne yazık ki, dünyanın saygı duyduğu kişilerin hayatlarında bile bir sürü kibir ve boş sevdâ, tutku ve şehvet, zayıflık ve akılsızlık dahil her türlü günah görülebilir. Kişiler bunlardan ötürü alçakgönüllülüğe bürünmüş olabilir ve bu günahlarına karşı mücadele ediyor, hatta her gün bu mücadelede yol kat ediyor olabilirler. Fakat kaydettikleri ilerleme çok küçük, düşüşleriye çok büyük olduğu için, bizim kendimize daha uygun bir örnek seçmemiz gerekir.

Her birimiz Tanrı'nın huzurunda kendi adına hesap verecek. Eylemlerimizi, doğrultusunda yargılanacağımız ölçütten başka herhangi bir şeye göre düzenlemek, akılsızlığın doruk noktası olurdu. Eğer yolumuzu temiz tutacaksak, bunu "Sözü'nü tutmakla" (Mez. 119:9) yapmalıyız. Tanrı'nın Sözü, "diri ve etkilidir, iki ağızlı kılıçtan daha keskindir. Canla ruhu, ilikle eklemleri birbirinden ayıracak kadar derinlere işler; yüreğin düşüncelerini, amaçlarını yargılar" (İbr. 4:12).

Tanrı Sözü'nü bir ayna gibi kullanıp kendimizi incelediğimiz zaman, kesinlikle dünyanın gözünde masum gibi gözüken birçok günahlı ve çirkin şey keşfedeceğiz. Bu yüzden, "Ben senin sözlerine uyarak şiddet yollarından kaçındım" (Mez. 17:4) diyen mezmur yazarını örnek alalım.

Dinimizin güzel ve kutsal yasalarını bilelim. Mübarek Kurtarıcımız'ın sözlerini (özellikle de dağdaki vaazını) ve O'nun kutsal elçilerinin yazdıklarını düşünelim. Önyargısız biri, bu sözlerde eylemlerimizin sınırlarını açıkça görebilir. Ardından hiçbir günahı asla basit bir şey gibi görmeyelim.

Tam tersine, en ufak günahın Tanrı'nın gözünde çok korkunç olduğundan ve ruhlarımız için tehlike teşkil ettiğinden bütünüyle emin olalım. Ne zaman neyin ne olduğunu doğru kavırsak, ancak o zaman hayatlarımızdaki en ufak düzensizlikler tarafından derinden etkileniriz.

Günahtan Nefret Etmeliyiz

Günah her zaman kolayca bırakılamaz. Belli bir günaha (eğilimlerimiz, alışkanlığımız veya zevkin çekiciliğinden ötürü) öylesine bağlanırsınız ki, onu bırakmak, sağ eli kesmek veya sağ gözü çıkarıp atmak gibi olur.

Günahı öldürmeye başlamadan önce oturup bütün zorlukların geçmesini ve tüm ayartıların kaybolmasını mı beklemeliyiz? Bu, tüm gününü nehrin kenarında durup bütün suyun akıp gitmesini bekleyerek geçiren bir akılsızın durumuna benzer. Günahı öldürmeden önce, günahtan nefret edene kadar bekleyemeyiz. İlahi lütfun bir gün ruhlarımızı güçlendireceğini umarak günah işlemeye devam edemeyiz.

Günahlı arzularımıza, küçük çocuklara yaptığımız gibi bağlanamayız. Daha sonra büyüüp güçlenecekler ve biz de onları bırakmakta isteksizlik yaşayacağız. Günahı daha ayartının en başında öldürmeliyiz.

Bu yüzden, her saniyemizin bağlı olduğu Varlık'a karşı suç işleyip O'nu öfkeliendirmenin ne korkunç bir şey olduğunu ciddi ciddi düşünelim. Tanrı'nın bizi acınası hale düşürmek için tek yapması gereken, merhametini bizden geri çekmesidir. Bizi bir hiç kılmak için yalnızca desteğini çekmesi yeterlidir.

Hayatlarımızın kısıtlılığını ve belirsizliğini sıklıkla hatırlayalım. Bu dünyada kısa bir süre daha geçirdikten sonra hepimizin karanlık ve sessiz mezara gideceğini hatırlayalım. O mezarda sessizce yatarken, yanımızda bütün günahlı zevklerimizimizin ıstırabını ve pişmanlığını da taşıyacağız.

Mesih'e iman etmemiş olan ruhları saracak olan o korkuyu düşünelim. Kendilerini dünyanın sert ve insan kayırmayan Yargıcı'nın önünde çıplak ve yapayalnız bulacak olanları düşünelim. Sadece daha ciddi olan eylemleri için değil ama ağızlarından çıkan her bir söz ve akıllarından geçen her bir düşünce için hesap verecekler.

Yeryüzünün temellerinin sallanacağı, göklerin büyük bir gürültüyle ortadan kalkacağı, maddesel öğelerin yanarak yok olacağı, yerin ve yeryüzünde yapılmış olan her şeyin yanıp tükeneceği o korkunç günün dehşetini aklımızda bulunduralım (2. Pe. 3:10). Gözlerimizi bize kurtuluş sağlamak için alçakgönüllülükle dünyaya gelmiş ve merhametini küçümsemiş olanlardan öğ almak için yücelik içinde yeniden gelecek olan mübarek İsa'ya dikelim.

O alev alev yanan ateş içinde geldiği zaman, karanlıkta kalan gizli şeyler ışığa çıkacak, insan yüreğinin düşünceleri ortaya koyulacak. İnsanların gizli kirlilikleri açığa çıktığında, günah olduğunu hiç mi hiç düşünmedikleri veya çoktan unutmış oldukları binlerce eylem, bütün suçluluklarıyla vicdanlarına yüklendiğinde, onları inkâr edemeyecek veya bahane gösteremeyecekler. Ardından gökteki tüm melekler ve yeryüzünde yaşamış olan tüm kutsallar, günahkâra verilecek olan korkunç hükmü onaylayacaklar. Belki de dünyada bu günahkârları sevip saymış olanlar, onlara öfke ve tiksiniyle bakacak ve onların esirgenmesi için Tanrı'dan hiçbir talepte bulunmayacaklar.

Mahva gitmiş ruhların çekeceği ebedi cezayı, Kutsal Kitap'ta dünyadaki en korkunç ve en üzücü benzetmelerle anlatılan o cezayı düşünelim. Yine de bu benzetmeler bile cehennemin korkusunu bütünüyle ifade etmeye yetmez. Tüm bu ifadeleri bir araya getirip üzerlerine aklımızın alabileceği en büyük ıstırabı ekledikten sonra bile, tüm bunların hâlâ daha Tanrı'nın ebedi öfkesinin çektireceği acının gerçeğiyle kıyaslanamayacak kadar az olduğunu hatırlayalım.

Bunun zor bir konu olduğu doğrudur. Düşüncesi bile keder ve korku uyandırırken, onu tecrübe etmenin çok daha korkunç olduğu kesindir. Cehennemin ıstırabını düşünmek bizim için ne kadar zor olursa olsun, bu gibi düşünceler bizi böyle bir cezayı hak eden günahattan uzak kalalım diye korkutmakta faydalıdır. Günahlı zevklere ne kadar düşkün olursak olalım, cehennem korkusu bizi ondan uzak kalmaya itmeli. "Sonsuza dek sönmeyecek alevin yanında hangimiz yaşayabilir?" sorusu (Yeş. 33:14), en kibirli eğilimlerimizi bile bastırıp onlara geri adım attıracaktır.

Tam da bu amaçla Kutsal Kitap'ta cehennemin dehşetinden sıklıkla bahsedilir. Tanrı'nın öfkesinin açığa çıktığı yerin böylesine canlı ve korkutucu betimlemeleri, benliğe dayanan düşünceleri günahtan nefret ettirmeyi amaçlar. Bu korkular her ne kadar bizi gerçekten iyi hale getirmeye yetmese de, kesinlikle bizleri büyük kötülüklerden alıkoyacaktır.

İlahi Yaşam ve Benliğe Karşı Savaş

Kendi hayatlarımızı devamlı olarak koruyup kollamıyorsa, günahı bırakma kararları almak da yetersiz kalır. Bazen uykudan uyanıp günahın tatsız sonuçlarını gördüğümüzde, hayatlarımızı değiştirme kararı alırız. Fakat tekrar uykuya dalar, önceden aldığımız kararı unuturuz ve o zaman ayartılar bizi ele geçirirler.

Eylemlerimizi Gözden Geçirmek

Yapmak ya da söylemek üzere olduğu şeyi nadiren düşünüp önlerine çıkan her şeyin tadını çıkarmak, çoğu insanın yıkımına yol açmıştır. Eğer aldığımız kararların bir işe yaramasını istiyorsak, gittiğimiz yollara dikkat etmeli, dudaklarımıza bekçi dikmeli ve yüreklerimizde doğan her türlü düşüncüyü gözden geçirmeliyiz. Arzularımızın nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini sorgulamalıyız. Bizi harekete geçiren şey kibir mi, tutku mu, yoksa başka herhangi bir kötü niyet mi? Tanrı bundan rahatsız olacak mı? Bunun kimseye zararı olacak mı? Eğer bu şekilde uzunca düşünecek zamanımız yoksa, en azından gözlerimizi Tanrı'ya çevirmeli, O'nun huzurunda durmalı ve O'ndan yapacağımız şeyi bereketlemesini isteyecek cesarete sahip olup olmadığımızı gözden geçirmeliyiz.

O ilahi Kral'ın her şeyi gören gözlerinin önünde olduğumuzu, her tarafımızı sarıp ruhlarımızın en uç noktalarına kadar işleyen sonsuz ışığın içinde durduğumuzu düşünelim.

Tanrı'nın ilahi varlığının farkında olmak, neyin yasaya aykırı olduğunu ayırt edip kendimizi ondan uzak tutmanın en etkili yoludur. Bazı şeyler vardır, kişi onu savunmak ister ama bunu Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın yüzüne bakarak yapmaya cüret edemez. Eğer O'nu her daim gözlerimizin önünde bulundurursak, bizi eğitecek ve gideceğimiz yolu bize gösterecektir (Mez. 32:8).

Eylemlerimize gösterdiğimiz bu dikkat ve özene ek olarak, onların üzerinde sıklıkla ve ciddiyetle durup düşünmemiz gerekir. Sadece günahlarımızdan ötürü göğün merhametini ve affını elde etmek için değil, aynı zamanda kararlılığımızı pekiştirip güçlendirmek için bunu yapmalıyız.

Eskiden bize egemen olmuş olan ayartılara karşı direnmeyi öğrenmemiz gerekiyor. Her ne kadar ilk başta bir putperestin kaleminden çıkmış olsa da, şu, Hristiyan'a yaraşır bir tavsiyedir: Her akşam yatmadan önce, o gün yaptığımız her eylemi yeniden gözden geçirmeliyiz, öyle ki, yaptığımız doğru şeylerden ötürü içimiz rahatlasın ve yanlış şeylerden de tövbe edebilelim. Bugün yaptığımız kazaları yarın daha güvenli bir rota izlemek için kullanalım. Bu, erdemli yaşama sanatıdır ve değişimimizin ilerleyişine çok büyük katkı sağlar.

En önemlisi de, ilahi yardımını bizlere sağlaması için Tanrı'ya dua etmeliyiz, özellikle de bizi en kolay kuşatan günahlara karşı. Mesih olmadan hiçbir şey yapamayız (Yu. 15:5). Yüreklerimiz, Tanrı'ya olan hizmetlerimizin O'nu hoşnut

etmesini sağlayan o ruhsal kalıba bütünüyle girmemiş olsa da, yine de zayıf yakarışlarımız Tanrı'yı yardımımıza çağır-makta yeterlidir. Kargaların yakarışlarını işiten Tanrı'nın, bizim zayıf dualarımızı bile göz önünde bulunduracağından şüphem yok.

İlaveten, günaha karşı dua etmek bizde dikkatli ve özenli davranmak için güçlü bir etki yaratacaktır. Akliselim olmak, Tanrı'nın önünde bizleri sonrasında kederlendiren ve üste-sinden gelmek için Tanrı'dan yardımını dilediğimiz hatalara tekrar düşmekten utanmamızı sağlayacaktır.

Bazı Meşru Şeylerden Kaçınmak

Hristiyan hikmetinin bize arzularımızın denetim altında kalmasını garantilemek için bazı meşru zevklerden kaçın-mayı öğrettiğini de eklemem gerekir. Doğal arzularımızı boyunduruk altına almak için, dikkatli ebeveynlerin çocuk-larına yaklaştığı gibi kendimize yaklaşmalıyız. Akıllı olan ebeveynler, daha ciddi durumlarda daha idare edilebilir ve itaatkâr olsunlar diye çocuklarından birçok ufak zevki ve is-teklerini esirger.

Ruhundaki kibir ve gururu öldürmek isteyenler, hak et-tikleri övgülere kulaklarını kapamalı ve bazen de başkala-rının kendilerine yönelttiği yermelerden kendilerini savun-maktan geri durmalılar. İntikamcı ruhunu denetim altına almak isteyen birisi, çektiği acıları başkalarına anlatma zev-kini kendisinden esirgemelidir. Eğer yürüdüğümüz yollara dikkat edip dilimizle günah işlemek istemiyorsak, kendimizi sessiz kalmaya fazlasıyla alıştırmalıyız. Bazı durumlarda,

evcilleştirilemeyen o üyemizi denetim altına alana kadar susmak akıllıca bir davranıştır (Yak. 3:8).

Dolayısıyla dediğim şey şu: Onları sıklıkla mahrum bırakmaya alıştırmak suretiyle doğal eğilimlerimizi ölçüleyebilir, arzu ve iştahlarımızı daha ılımlı hale getirebiliriz.

Dünyayı Sevmemek

Dahası, insanların ruhlarında kedere sebep olup Tanrı'ya olan tutkumuzu alıkoyan dünyevi şeylerden sevgimizi koparmak için, dünyevi zevklerin boş ve anlamsız olduğuna daha iyi ikna olmalıyız.

Bu her ne kadar çoğu kişinin onaylamaya hazır olduğu sıradan bir konu olsa da, çok az kişi söylediği şeyi gerçekten anlıyor ve ona inanıyor. Bu gibi fikirler aklımızdan geçip ağzımızdan çıkar ama ruhumuzda derin bir etki yaratmamaktadırlar. İnanıyormuş gibi yaptığımız gerçeği hissetmeyiz. Kendimize dünyanın bütün görkeminin, ihtişamının ve zevklerinin boş olduğunu söyleyebiliriz ama bu boş şeyler sıklıkla tüm düşüncelerimizi ele geçirir ve tüm tutkularımızı işgal ederler. Ruhumuzun daha iyi olan eğilimlerini boğar ve bizleri birçok günaha ayartırlar.

Onlar tarafından daha fazla baştan çıkarılmama konusunda kararlı olabiliriz fakat bu düşünceler çoğunlukla daha ilk ayartıdan yıkılmaktadırlar. Yüzlerine kapıyı kapadığımız boş şeyler, bacadan girmektedirler. Bu dünyanın boş şeyleri tarafından bin kez hayal kırıklığına uğramamıza rağmen, yine de onların peşlerinden koşmaya devam ederiz.

Hayal kırıklığından ötürü boş bir şeyin peşinden koşmayı kesebiliriz fakat çabucak aldanır, onda bulamadığımız tatmini başka bir boş şeyde bulma beklentisi içine gireriz. Eğer dünyevi şeyleri ciddi ve gerçek anlamda hor görebilseydik, yürüdüğümüz yolda büyük ilerlemeler kaydederdik.

İnsan ruhu, mutluluk arayışında sürekli şu veya bu cisme sıkıca sarılan şiddetli ve bastırılmaz bir susuzluğa, fiziksel olmayan bir aleve sahiptir. Eğer kişinin ruhu dünyadan ve güneşin altındaki tüm büyüleyici zevklerden koparılsaydı, hemen alev alev yanan ve dinmeyen açlığını tatmin edecek daha ulu ve daha mükemmel bir şeyin arayışına girerdi. Ruh, artık boş şeylerin ısıltısıyla gözleri kamaşmadan, gözlerini her şeyden üstün ve her şeye yeten İyi Tanrı'ya diker, O'nda tüm tutkularını büyüleyip ele geçirecek ve tatmin edebilecek güzellik ve tatlılık keşfederdi. Dünya sevgisi ve Tanrı sevgisi, bir terazinin iki kolu gibidirler; biri düşerken, diğeri yükselir. Doğal eğilimlerimiz bolluğa erdiğinde ve benliğimiz ruhumuzda yüceltildiğinde, Tanrı'ya olan sevgimiz sönük olur. Fakat ne zaman dünyadaki bu şeyler gözümüzde solup gider ve güzelliklerini kaybederlerse, o zaman lütuf tohumları kök salar ve ilahi yaşam çiçek açıp üstün gelir.

Bu sebeple, dünyevi zevklerin boşluğuna ve değersizliğine kesin bir şekilde ikna olmamız gerekir. Yüreğimizle mantık yürütmeli, onu dünyevi zevkleri sevmekten geri döndürmeliyiz. Kutsal Kitap'ın, kendi aklımızın, tüm tecrübelerimizin ve başkalarının gözlemlerinin, bize bu dünyanın her şeyinin boş olduğunu duyurduğu gerçeğini ciddi olarak düşünelim. Bu konu üzerine tekrar ve tekrar kafa yoralım ve buna tam anlamıyla ikna olana dek düşüncelerimizi bu gerçeğe odaklayalım.

Tüm uğraşılarımızın içerisinde durup kendimize şunu soralım: 'Bunun amacı ne? Beş duyumun çirkin ve kirli zevkleri veya benim gibi aptal yaratıkların sevgi ve saygısı, akla sahip ve ölümsüz bir ruhu tatmin edebilir mi? Bu şeyleri zaten denemedim mi? Onlar yarın bana dün verdiklerinden daha mı büyük bir tatmin verecekler? Şu anda peşinden koştuğum şeyle daha önce tadını çıkardığım şey arasında belki ufak bir fark olabilir ancak daha önceki zevklerim de bana asla sağlamadıkları bir şeyi vaat etmişlerdi: mutluluk. Tıpkı bir gökkuşağı gibi, uzaktan çok görkemli gözüküyorlardı ama yaklaşıncaya onlarda boşluk ve buhardan başka bir şey bulmadım.'

Sonuç

Bu konu üzerinde daha fazla durmayacağım. Nitekim kime yazdığımı hatırladığımda buna gerek de görmüyorum. Evet, sevgili dostum, sen de insanların peşinden koştuğu şeylerin boş ve değersiz olduğu gerçeğini tecrübe ettin ve halihazırda tanıdıklarım arasında dünyevi şeylerle en az uğraşan kişisin. Birçok kez senin hayatındaki zorlukların üzerinde düşünüp durdum ve Tanrı'nın, senin sevgi ve arzularını dünyadaki şeylerden koparmak için izlediği tasarımı görebiliyorum. Geçtiğin denenmeler, dünyanın sevdiği şeyleri hor görmene sebep oldu. Ne doğa vergisi armağanların ne de yaver giden bir şansın mutluluk için yeterli olmadığını tecrübe ederek öğrendin.

Eğer yüreğinde çok fazla yer edinmiş bir dünyevi ferahlık varsa, o da sevdiklerin ve arkadaşlarındır ve içlerinde en sevdiğin kişi bu dünyadan göçtü. Öyle ki, artık onları düşündüğün zaman, cenneti düşünmen gerek. Tanrı, yüreğin

bu dünyadan özgürleşsin ve senin sevginde O'nun yerine geçebilecek kimse olmasın diye bunu yaptı. Nitekim senin sevginin, Tanrı'dan daha aşağıda olan hiçbir şeyin karşılık veremeyeceği ve hak edemeyeceği kadar büyük ve sınırsız olduğunu her zaman gözlemlemiştir.

İlahi Yaşam ve İtaatkârlık

İçimizdeki yozlaşmışlığı kısıtlayıp dünyevi şeylere yönelik doğal eğilim ve arzularımızı bir nebze boyunduruk altına aldığımız vakit, ilahi lütufla yüreklerimizi Tanrı için daha da alevlendirecek ruhsal faaliyetlerde bulunmaya devam etmeliyiz.

Vazifenin Önemi

Eğer Tanrı'ya olan adanmışlığımızda eksikler varsa, yine de en azından gözle görülür davranışlarımızı düzenlemeye çalışalım. Yüreklerimiz ilahi sevgiye bütünüyle sahip olsun olmasın, bunun bizim kiliseye gitmemize, Kutsal Kitap'ı okumamıza ve dua etmemize engel olmasına izin vermeyelim.

Eğer komşularımızı sevmek istiyorsak, onlara iyilik yapma fırsatlarından hiçbirini kaçırmamalıyız. Eğer yüreklerimiz kibirliyse, yine de alçakgönüllü olmanın ne demek olduğunu anlamaya çalışmalıyız. Bu dışsal çabalar kendi içlerinde çok az değer taşır ama yine de, gelecekte daha iyi şeyler yapmamıza yardımcı olabilirler.

Elçi Pavlus bizlere, “Bedeni eğitimcinin biraz yararı var” diyor (1. Ti. 4:8). Görüldüğü üzere tamamen faydasız olduğunu söylemiyor. Elimizden geleni yapmak her zaman iyidir. Tanrı zayıflıklarımıza acıyıp zavallı çabalarımıza yardım etmeye alışıktır. Gerçek sevgi, alçakgönüllülük ve ilahi yaşamın diğer bereketleri yüreklerimizde daha derinlere kök saldıklarında, eğer biz Tanrı’ya itaat etmeye alışmışsak, kendilerini daha az güçlkle açığa çıkaracaklardır.

İkiyüzlü gibi olmaktan korkmamıza da gerek yok. Her ne kadar eylemlerimiz sevgiden değil, vazife bilincinden kaynaklandıkları için arzularımızdan daha ön plana çıkabilse de, neticede biz olduğumuzdan daha iyi gözükmeye çalışmıyoruz.

Tanrı’ya yönelik içsel adanmışlık eylemleri, kişinin uyusal bir karakter geliştirmesine yardımcı oldukları için ruhu üzerinde daha yakından bir etki yaratırlar. Dolayısıyla, içsel adanmışlığı korumalıyız.

Devamlı yüreklerimizi Tanrı’nın önüne getirdiğimiz düzenli bir dua hayatımız olsun. Eğer Tanrı’ya karşı sevgi eksikliğimiz varsa, en azından O’nu sevmekle yükümlü olduğumuz bilincinde olalım. Akılsız ve günahlı insanlar tarafından O’na yapılan onursuzluklardan nefret edelim ve mübarek ve görkemli göksel orduların O’na verdiği yücelik ve tapınmayı alkışlayalım. O’nun yasalarıyla yönetilmek ve O’nun isteği doğrultusunda kullanılmak için kendimizi binlerce kez O’na teslim edelim. İnatçı yüreklerimiz bunu reddediyor ve geri tepiyor olsa da, O’na, isteğinin her zaman adil ve iyi olduğundan emin olduğumuzu söyleyelim.

Başkalarına olan sevgimizi artırmak için sık sık onlar için mutluluk dilemeli, gördüğümüz herkesi bereketlemeliyiz. Zor durumda olanların yüklerini kaldırmak için elimizden geleni yaptıktan sonra, Tanrı'dan onlara göz kulak olup tüm sıkıntılarından onları kurtarmasını dilemeliyiz.

Bu şekilde kendimizi Tanrı yolunda eğitmeli, kendi ruhumuzun zayıf çabalarını imkânlarımızın ötesine taşıyacağına dair Tanrı'nın Ruhu'na güvenmeliyiz. Bizler vazifelerimizi yerine getirdikçe, Tanrı'nın lütfu sayesinde onlara daha da meyilli olduğumuzu fark edeceğiz.

Derin Düşünmenin Önemi

Hristiyanlığın gerçeklerine hem onun kesinliği hem de önemi açısından derinden ikna olmamız gerekir.

Hristiyan olduğunu iddia eden birçok kişi, ilahi gerçeğe yalnızca aklen onay vermekle yetiniyorlar. Yalnızca kör bir eğilimden doğduğu için, bu kişilerin inançları zayıf ve etkisizdir. Kendileri inandıklarını söylese de, sevgi ve itaatkârlıktan yoksun olmalarının da kanıtladığı gibi, yürekleri ikna olmamıştır. Dinlerine sadece ismen bağlı kalmaktan memnun oldukları için, Hristiyanlığın gerçeğe dair olan iddialarını güçlü bir biçimde reddetmeye veya onaylamaya yanaşmazlar. Dolayısıyla, inançları gündelik hayatlarında pek bir önem teşkil etmemektedir. Çünkü bunlar, duyguları ve eylemleri üzerinde çok az bir etkiye sahiptirler. Bu “ruhsuz ve felçli düşünceler” (birisini bu tür inançları böyle adlandırmış ve bu ifade oldukça yerindedir), onların iradelerini harekete geçirmekten veya ellerine yön vermekten acizdirler.

Dolayısıyla bizler, ilahi gerçeklere bütünüyle ikna olmak ve ciddi bir inanca sahip olmak için zihinlerimizi harekete geçirmeliyiz. Onları bütünüyle benimseyene dek bu gerçekleri düşünmeliyiz. Tümünden ikna olup derinden etkilenene kadar düşüncelerimizi onlardan ayırmamalıyız.

Gözlerimizi bu görünen dünyadan çekip görünmeyen gerçeklere odaklayarak, ruhlarımızla ileriye doğru yol katedelim. Görünen şeylerden daha büyük gerçeklikler olduklarını açıkça ayırt edene kadar düşüncelerimizi bu ebedi gerçeklere odaklamalıyız (2. Ko. 4:18).

Etrafımıza bakıp tüm yaratılışın güzelliğini ve görkemini, düzen ve uyumunu gördüğümüzde, her şeyi yaratan ve devam ettiren o kadir bilgeliği ve iyiliği düşünelim.

Kendimizi düşündüğümüzde, sadece bir araya gelmiş bir maddeler bütünü olmadığımızı fark edelim. Bizler et ve kandan çok daha fazlasıyız. Yaratıcımız'ı tanımak, sevmek ve O'ndan zevk almak için yaratılmış olan ebedi ruhlar olduğumuz gerçeği üzerine kafa yoralım. Her ne kadar ruhlarımız bu yozlaşmış ve çürüyen bedenlerimizin içinde olsalar da, istediğimiz zaman kenara attığımız elbiseler olmadan da yapabildiğimiz gibi, onlar da bedenimiz olmadan var olmaya devam edebilirler.

Sık sık düşüncelerimizi yukarıdaki o daha büyük ve görkemli dünyaya odaklayarak, bu dünyadan ve içindeki sefalet, akılsızlık ve günahattan ayıralım. O yüce dünyanın masum ve mübarek sakinleri, ebediyen Tanrı'nın huzurunda teselli buluyorlar. Tanrı'nın mübarek Oğlu'nun, bizler o göksel mutluluğa paydaş olalım diye aşağıya, bu dünyaya gelip aramızda yaşadığını ve bizim için öldüğünü düşünelim.

O'nun nasıl ölümün dikenini yenip cennetin kapılarını tüm imanlılara açtığını düşün. Her ne kadar O artık gökteki Yüce Olan'ın sağında oturuyorsa da, bizleri daha az umursadığı söylenemez. Orada bizim dualarımızı işitip onları Babası'na sunuyor. Dahası, güneş nasıl saçtığı ışıkla bize erişiyorsa, O da her gün Ruhu'nun bizlerdeki tesiriyle Kilisesi'ni ziyaret ediyor.

Sonuç

Bu ve benzeri ilahi gerçekleri ciddiyetle ve sıklıkla düşünmek, ilahi yaşamın temeli, kaynağı ve kökü olan imanımızı büyütmenin en uygun yoludur.

İlahi Yaşam ve Sevgi

Ruhlarımızı Tanrı sevgisiyle tutuşturmak için, O'nun doğasını, sevgisini ve bize olan nezaketini düşünelim. Tanrı'nın mükemmel sıfatları hakkında çok az şey bilsek bile, bildiklerimiz ruhlarımızı sevgiyle doldurmaya yetecektir. Tanrı'ya azıcık bakmak bile, bizlerde en büyük hayranlığı uyandıracaktır.

Bizler gözle gördüğümüzden başka herhangi bir şeyi sevmeye yetisinden yoksun muyuz? Asla görmediğimiz bazı tarihi kişiliklere hayranlık duymuyor muyuz? Bize oldukça yakın olan arkadaşlarımıza ne demeli? Onlara karşı hissettiğimiz çekimin sadece dış görünüşlerinden kaynaklandığını düşünmüyorum. Fiziksel güzellik göze hoş gelebilir ama tek başına yüreklerimizi ele geçirmeye yetmez. Ya zekâlarında bir kalite, ya huylarında bir tatlılık, ya da karakterlerinde bizi büyüleyip sevgimizi kazanacak bir güzellik görüyor veya bulunduğunu düşünüyoruzdur.

Eğer böyle bir içsel güzellik gözlerimize gözükmüyor, ancak anlayışımız sayesinde ayırt edilebiliyorsa, ilahi doğanın mükemmelliklerinin yüreklerimize hitap edeceği de çok daha kesindir. Mesih'i sevmek için O'nu görmek zorunda değiliz (1. Pe. 1:8). Eğer anlayışımızın gözleriyle O'na ciddiyetle bakarsak, O'nun peşinden gitmeyi kesinlikle arzulayacağızdır.

Dahası, görünmez Tanrı'nın elini yaratılışta gördüğümüzde, yüreklerimiz de evreni dolduran o ilahi bilgelik ve iyiliğe yönelir. Tanrı'nın görkemi tüm yaratılışta, O'nun ilahi takdirinin kudretli işlerinde ve başkalarında görebileceğimiz iyilik kırıntılarında gözlemlenebilir.

Kusurlu bir yansımaya böylesine tutkun olan bizler, arkasındaki o hakiki güzelliği sevmeyecek miyiz? Bu tarif edilemez bir akılsızlık ve körlük olurdu. Eğer bir dostumuzda gördüğümüz kusurlu özellikler, ona olan sevgimizi ateşliyorsa, Tanrı'nın kusursuz sıfatlarının, yüreklerimizi O'na karşı sevgiyle dolduracağı çok daha kesin değil midir? Eğer bir damlasında bu kadar tatlılık varsa, bütün bir pınarda çok daha fazlası olmalıdır. Bir ışık hüzmesinde ihtişam varsa, tüm görkemi içinde o güneşte neler olmaz?

Tanrı sanki sevemeyeceğimiz kadar uzaktaymış gibi davranamayız. O hiçbirimizden uzak değildir. "Nitekim O'nda yaşıyor ve hareket ediyoruz; O'nda varız" (Elç. 17:28). Gözlelimizi açıp da O'nun görkeminin izlerini görmememiz mümkün değildir. Yüzümüzü O'na döndüğümüzde, O'nun da bizimle yakın bir paydaşlık kurmak için beklediğini kesinlikle görürüz.

Tanrı'nın Mükemmel Sıfatlarını Derin Derin Düşünmek

Bu yüzden, Tanrı'nın ilahi doğasını en iyi şekilde anlamaya gayret edelim. Elinin tüm işlerinin O'nun hakkında bize duyurduklarını ve tüm Sözleri'nin O'nun hakkında bize öğrettiklerini düşünelim.

Özellikle de, “Tanrı yüceliğinin parıltısı, O’nun varlığının öz görünümü” (İbr, 1:3) olan Oğlu’yla bizim doğamızı alıp gözle görülür bir şekilde kendini açığa çıkarışını derin derin düşünelim. Müjde’de O’nun hakkında yazılanlardan yola çıkarak düşüncelerimizle O’na bakalım. O’nda, her ne kadar insani zayıflıklarla örtölmüş olsa da, ilahi doğanın mükemmel sıfatlarını göreceğiz. Aklımızda gücü, bilgeliği ve iyiliği sonsuz olan o mükemmel varlığı resmettiğimizde, gözlerimizi O’ndan ayırmayalım, öyle ki, yüreklerimiz tutkulu bir adanmışlıkla yansın.

Tanrı’nın İyiliğini Derin Derin Düşünmek

Yalnızca Tanrı’nın mükemmel sıfatlarını değil, aynı zamanda bize karşı olan lütfunu ve iyiliğini de düşünelim. Hiçbir şey, her şeye gücü yeten Tanrı tarafından sevildiğimizi bilmek kadar bizim sevgimizi harekete geçiremez.

O’nun İlahi Takdirinin İyiliği

Eğer hor gördüğümüz kişilerden gördüğümüz nezaket bile bizim hoşumuza gidiyorsa, bütünüyle sevmeye layık olan Tanrı tarafından sevildiğimizi bilmek bize nasıl bir zevk vermeli? Cennetin görkemli Kralı’nın bize önem verdiğini bilmek bizi ne kadar da şaşırtmalı ve sevindirmeli! O’nun bize yönelik olan iyiliğini düşündüğümüzde, gönüllerimiz nasıl da fethedilmeli, içimiz nasıl da ısınmalı ve tüm canımız nasıl da alevlenmeli!

Tanrı'nın Sözü, O'nun bize olan sevgisini belirten ifadelerle dolu olduğu gibi, O'nun işleri de sevgisini yüksek bir sesle ilan ediyor. O bize yaşam verdi ve her anımızda bizleri hayatta tutarak bu armağanını tekrardan yeniliyor. Bizleri bollukla ve her türlü kaynaklarla dolu bir dünyada yarattı ve her ihtiyacımızı eli açık bir şekilde karşıladı. Gökten üzerimize nimetini yağıdırıyor ve topraktan yiyeceğimizi çıkartıyor. Bizlere yiyecek ve giyecek sağlıyor. Bizler bir yılın ürünlerini harcarken, O diğerini bizler için hazırlıyor. Hayatlarımızı sayısız bereketlerle tatlandırıp tüm ihtiyacımızı uygun bir şekilde karşılıyor. Takdiriyle gözlerini üzerimizden asla ayırmıyor ve biz daha uyurken ve O'nu ya da kendimizi düşünemezken bile, bizi güvende tutuyor.

O'nun Beden Alışının İyiliği

Fakat her şeye kadir olan Tanrı'nın bu iyilikleri bize bahşetmesinin kolay olmasından dolayı onları hafife almayalım diye, iyiliğini bizlere göstermek için çok daha harika bir yol izledi. Bizim için acı çekerek bize olan sevgisini gösterdi. Kendi ilahi doğasında acı çekemeyeceği için, kendini alçaltıp bizim doğamızı aldı. Ebedi Tanrı Oğlu bizim bedensel zayıflıklarımızı giyindi. O'na karşı çıkanların arasında yaşamak için, O'nu sevmeyi ve yüceltmeyi bilen o masum ve mübarek ruhların paydaşlığını bıraktı. Kendini onların günahlarını bağışlatan kurban olarak sunmak için, isyankâr bir halkın inatçılığıyla uğraştı.

İlahi sevgiyi çok akıllıca bir şekilde ifade eden bir şair hatırlıyorum. Şöyle demişti: "Sevgi Tanrısı tüm altın oklarını bana atmış, yine de yüreğimi delememişti, ta ki, kendi-

sini yaya koyup kalbime saplayıncaya kadar.” Bu bir açıdan Tanrı’nın insanlara yaklaşım tarzını açıklıyor. O uzun süre boyunca inatçı bir dünyaya katlanmış ve üzerlerine birçok bereket yağdırmıştı. Diğer armağanlarının hiçbirisi kurtuluşumuzda etkili olamayacağı için, son olarak kendisini bir armağan olarak sundu.

Kurtarıcımız’ın Müjde kitaplarında aktarılan yaşamı, bize O’nun sevgisinin hikâyesini sunuyor. Çektiği tüm acılar ve katlandığı tüm sıkıntılar, sevgisinin muhteşem yansımaları ve çürütülemez kanıtlarıydılar. Özellikle de sonlardaki o kasvetli sahne! Onu düşünüp de sevgisini sorgulamak mümkün müdür?

İşte, sevgili dostum, düşüncelerimizi bütün ciddiyetiyle bu konuya odaklamalıyız, “öyle ki, Tanrı’nın bütün doluluğuyla dolmamız için, sevgide köklenmiş ve temellenmiş olarak bütün kutsallarla birlikte Mesih’in sevgisinin ne denli geniş ve uzun, yüksek ve derin olduğunu anlamaya, bilgiyi çok aşan bu sevgiyi kavramaya gücümüz yetsin” (Ef. 3:16-19).

O’nun Sabrının İyiliği

Ayrıca, Tanrı’nın bize bahsettiği iyiliğin ve sevginin işaretlerini ve akılsızlığımıza ve günahlarımıza nasıl uzunca süre katlandığını sık sık düşünmeliyiz. Bize merhamet ederek, yüreklerimizin inatçılığıyla güreşircesine sabırla beklemiştir.

Akıllarımızda O’ndan aldığımız tüm yüce bereketlerin ve bizi kötülüklerden her kurtarışının bir kaydını tutmalıyız. Bazıları o kadar bariz bir şekilde ilahi takdirin eseridirler ki,

akılsızlık edip de bu bereketlerin sadece şans eseri olduğunu düşünmememiz gerekir. Esasında olan şey, Tanrı'nın dualarımızı duyması ve cevaplamasıdır.

Sonuç

Bu düşünceler yüreklerimizi egemen Tanrı'ya karşı gerçek sevgi ve tutkuyla alevlendirmeye bir kez başlayınca, kolaylıkla daha hayırsever, daha dindar ve daha alçakgönüllü olacağız.

İlahi Yaşam ve Hayırseverlik, Saflık ve Alçakgönüllülük

İlahi yaşamın kökü olan Tanrı sevgisi, bizleri hayırseverliğe, saflığa ve alçakgönüllülüğe yöneltir. Bunların birinin artması, diğerlerinin de artması demektir.

Hayırseverlik

İnsanların Tanrı'yla olan ilişkilerini düşündükçe, onlara karşı beslediğimiz sevginin de büyüdüğünü fark ederiz. İman etmemiş olanlar bile, O'nun suretini üzerlerinde taşıyorlar. Onlar sadece Tanrı'nın yarattığı varlıklar –ellerinin eseri– değil, aynı zamanda O'nun özel olarak ilgilendiği kişilerdir. Tanrı onlarla yakından ve incelikle ilgilenmektedir. Daha dünyanın temelleri atılmadan önce, onların mutluluğunu tasarladı ve bütün ebediyet boyunca onlarla birlikte yaşayıp paydaşlık içinde olmakta isteklidir.

Tanıdığımız en alçak ve hor görülesi kişi bile Yücelerde Olan'ın çocuklarından biridir. Bir kişi ne kadar alçakça davranırsa davranırsın, Tanrı son hükmünü verip o kişiyi inkâr etmedikçe, bizden de o kişiyi O'nun içtenlikle ve yürekten sevdiği birisi olarak görmemizi ister.

Değer verdiğimiz kişilerin gözünde değerli olanlara ne kadar önem verdiğimizizi biliyorsun. Bir arkadaşımızın çocuğuna veya kardeşine nasıl da sevinçle yardım ederiz. Benzer şekilde Tanrı'ya olan sevgimiz, Tanrı'nın sevdiklerine de yansımali. Tanrı'nın önemseddiği ve hoşnut olduğu şeyleri biz de önemsemeli ve onlardan hoşnut olmalıyız. Tanrı'nın gözünde, insanların tüm maddesel dünyadan daha değerli olduğunu göz önünde bulundurmalıyız. Nitekim Tanrı, Oğlu'nun kanını, onların kurtuluşuna değmeyecek bir bedel olarak görmedi.

Daha önce dediğim gibi, tüm insanlar Tanrı'yla yakın bir ilişkide olduklarından, hepsi hâlâ daha üzerlerinde O'nun suretini taşımaktadırlar. Bu suret bizleri onları sevmeye yönlendirmelidir. Kimilerinde bu suret daha barizdir. Onlarda bilgelik ve iyilik kalıntılarını daha kolay gözlemleyebiliriz. Kimilerindeyse bu suret acınası bir şekilde bozulmuş ve lekelenmiştir. Yine de, en kötü insanlarda bile bu suret bütünüyle silinmiş değildir. Tanrı'nın benzerliğinin bazı kalıntıları onlarda bulunmaya devam eder.

Her insan akıl sahibi ve ölümsüz olan, anlayış ve iradeye sahip bir ruh taşır. Eğer ruhları günahla kirlenmişse, bu onlara olan sevgimizi söndürmemeli, bizleri onlara merhamet duymaya itmelidir. İçi tamamen kötülükle dolu olan akılsız ve kibirli birisini sevmek zordur. Ancak bu kötü niteliklerin, bizim de muzdarip olduğumuz ve Tanrı'nın lütfuyla kurtarıldığımız günahın etkileri olduğunu düşündüğümüzde, onlara acımalıyız. Onların, Tanrı'nın lütfuyla, kutsalların en iyilerinin sahip olduğu bilgelige ve iyiliğe sahip olabileceklerini düşündüğümüzde, bu da onlara karşı hissettiğimiz hoşnutsuzluğu acıma duygusuna dönüştürmelidir. Günah-

kârlara, yaralarla kaplı veya çirkin bir hastalıkla görüntüsü bozulmuş olan güzel bir bedene baktığımız gibi bakmalıyız. Günahlarından ne kadar nefret edersek edelim, kişiye olan sevgimiz son bulmamalıdır.

Saflık

Sonrasında, ruhlarımızı paklamak ve tutkularımızı bu yaşamın zevkleri ve hazlarından koparabilmek için kendi doğamızın üstünlüğünü ve asaletini sık sık düşünelim. Bu kadar asil ve ilahi bir varlığın, bu kadar hayvani ve nefsi arzuların içine batması ne kadar da yakışık almaz bir durumdur. Bu dünyanın aptalca ve kaçık hazlarına dalıp ruhsal zevkleri unutmak ne utanç verici bir şeydir.

Neden dışsal varlığımız besleniyor, şişmanlıyor ve Pohpohlanıyorken, içsel varlığımız aç kalsın kî? Kim olduğu-muzu ve ne için yaratıldığımızı bir düşünseydik, kendi kendimize saygı ve hayranlık duymayı öğrenirdik. Bu bizde bir iffet yaratır ve bizleri en masum ve uygun zevklerden yararlanmakta bile titiz ve çekingen kılardı.

Eğer sık sık aklımızı göklere çevirir ve Tanrı'nın sağında duran o büyük sevinç ve mutluluğu düşüncelerimize yansıtırsak, bu yine bizi saflığa yönlendirme konusunda çok etkili olacaktır. Sıklıkla kalıcı olan o zevkleri düşünmeliyiz çünkü "Mesih'te bu umuda sahip olan, Mesih pak olduğu gibi kendini pak kılar" (1. Yu. 3:3).

Eğer göksel vatanımız aklımızda bulunursa, kendimizi daha da "bu dünyada yabancı ve konuk" olarak hissederiz. Bu da bizim "cana karşı savaşan benliğin tutkularından" ka-

çınmamızı ve kendimizi dünyanın lekelemesinden korumamızı sağlar (1. Pe. 2:11).

Fakat bunu yaparken, gökler (cennet) hakkındaki fikirlerimizin, Muhammed'in dünyevi ve bedensel zevklerden ibaret olan cenneti gibi benliğe dayalı olmamasına dikkat etmeliyiz. Gökləri, dizginlenmemiş dünyevi arzuların olduğu bir yer olarak görmek sadece benliğin tutkularına daha da saplanmamıza sebep olur.

Fakat o saf ve ruhsal zevkleri doğru bir şekilde ayırt ettiğimizde ve gözlerimizin önüne getirdiğimiz mutluluk Tanrı'yı görmek, sevmek ve O'ndan zevk almaktan kaynaklandığında, o zaman zihinlerimiz o mübarek geleceğin umudu ve düşünceleriyle dolacaktır. Tutkumuz Tanrı'ya yöneldiğinde, bu yeryüzündeki her şey bizlere öylesine itici gözükcek ki! O zaman bizleri göksel mutluluktan alıkoyan o çirkin ve tiksiniç hazları bütünüyle hor görüp onları reddedeceğiz.

Alçakgönüllölük

İlahi yaşamın son dalıysa alçakgönüllölüktür. Tüm kötölüklerimiz ve kusurlarımız, tüm akılsızlıklarımız ve günahlarımız, kendimize dönük beslediğimiz o pervasız ve kendini bilmez kibri yıkmaya yeterlidir. Başkalarının bize saygı duymalarını sağlayan şey, hakkımızda bildikleri veya sahip olduğumuzu düşündükleri az biraz iyilik ve barındırdığımız büyük miktardaki kötölüğe dair olan bilgisizlikleridir. Eğer bizi bütünüyle tanısalardı, hakkımızdaki düşünceleri hemen değışirdi. Eğer hayatımızın en iyi ve en ciddi gününde dahi yüreğimizden geçen düşünceler başkalarının gözlerinin

önüne serilseydi, bu düşünceler bizi ya nefret edilesi ya da gülünç bir hale sokarlardı.

Her ne kadar kusurlarımızı başkalarından saklasak da, şüphesiz kendimiz onların farkındayız. Bu kusurların üzerinde biraz ciddiyetle düşünerek, yüreğimizdeki kibri susturabiliriz. Kutsal kişiler bu sayede hep kendilerinin dünyadaki herkesten daha kötü olduklarını düşünmüşlerdir. Bunun sebebi kendi günahlarının başkalarınınkinden daha büyük olduğunu düşünmeleri değil, kendi günahlarına komşularınınkinden daha fazla odaklanmalarıdır.

Fakat dindar bir yazarın gayet iyi bir şekilde gözlemlediği üzere, en derin ve en saf alçakgönüllülük, kendi hatalarımızı düşünmekten değil, ilahi saflığı ve iyiliği sükûnetle düşünmekten doğar. Taşıdığımız lekeleri bu sonsuz ışığa maruz bıraktığımızda, en açık halleriyle görünür olurlar. Kendimizi en küçük gördüğümüz an, kendimize en yukarıdaki gözlerle baktığımız andır. İşte o zaman, kendimize biçmeye can attığımız o mükemmellik nasıl da buhar olup uçacaktır!

Kendi günahlılığımızı göz önünde bulundurmanın getirdiği alçakgönüllülük, bizler için daha çalkantılı olur ancak Tanrı'nın yüceliğini ve görkemini izlemenin verdiği alçakgönüllülük bizleri kendimizi aşağılarda görmeye istekli kılar.

Duanın Önemi

Kişinin ruhunda kutsallığa giden bir ateş yakmanın başka bir yolu daha var ve o da tutkuyla ve içtenlikle edilen duadır.

Kutsallık, Tanrı'nın bir armağanıdır. Hatta Tanrı'nın bahsedebileceği ve bizim de alabileceğimiz en büyük armağandır. Dua ettiğimizde, Tanrı'ya yakınlaşır ve kendimizi göğün tesirine açık hale getiririz. Dua ettiğimizde, Doğruluk Güneşi en parlak ışınlarıyla üzerimize doğar ve suretini ruhumuza damgalayarak karanlığımızı dağıtır.

Duanın faydalarına veya nasıl bir tutkuyla yerine getirilmesi gerektiğine şimdi değinemeyeceğim. Bunu yapma gereği duymuyorum. Nitekim bu konu üzerine yazılmış birçok iyi kitap var. Sana tek diyeceğim şey şu ki, bir toplulukça dua ederken gerekli olan sesli olarak ettiğimiz dua var ve bir de hiç ses çıkarmadan ettiğimiz dua var. Sessiz olsak bile, yine de bir nevi zihinlerimizde cümleler kurarız ve duamız sözle ifade edilemeyecek kadar büyük yakarışlar olarak Tanrı'ya yükselir. Daha derin düşüncelerden doğan bu yakarışlar, ruhumuzu daha da yükseltilere taşır. Tanrı'nın mükemmel sıfatlarını derin derin düşündükten sonra, ruhumuz Tanrı'nın yüceliğine ve görkemine en büyük hayranlıkla yaklaşır.

Kendi kötülüğümüzü üzüntüyle düşündükten sonra, büyük bir keder ve kafa karışıklığıyla, gözlerimizi yukarı kaldırmaya veya O'nun huzurunda tek kelime etmeye cüret edemeyen birisi olarak, Tanrı'nın önünde yere kapanmalıyız. Kutsallığın güzelliğini ve gerçekten iyi olan kişilerin sözle anlatılamaz mutluluğunu düşündüğümüzde, Tanrı için can atarız ve kelimelerin ifade etmeye yetmeyeceği bir gayretle arzularımızı göğe yükseltiriz.

Aklen yapılan bu dua, tüm dualar arasında kişinin ruhunu arındırıp Tanrı için kutsal bir gayret uyandırmada en etkili olanıdır. Bu dua için adanmışlığın en büyük sırrı, ilahi yaşamın en güçlü araçlarından biri denilebilir. Elçi Pavlus şu

sözünü söylerken belki de bu duadan bahsediyordu: “Bunun gibi, Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz, ama Ruhun kendisi, sözle anlatılamaz iniltilerle bizim için aracılık eder” (Rom. 8:26).

Yine de, bu dua türünün diğerini ortadan kaldıracak bir raddeye gelmesini tavsiye etmiyorum. Dua edecek çok fazla şeyimiz var ve bu tür dua çok fazla zaman ve ruhen de çok fazla dikkat gerektirdiği için, dua etmemiz gereken her şeyi bu şekilde dile getirmemiz kolay değil. Bu derin iç çekmelerin ve yakarışların doğamıza baskı uyguladığı ve bu yüzden de bunu uzun süre devam ettirmemizin zor olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ancak yine de böyle birkaç içsel yakarış, akıcı birçok cümleden çok daha fazlasını yapacaktır.

Böylece, sevgili dostum, sana ruhu kutsal bir kalıba sokmak için uygun olduğunu düşündüğüm yöntemlerden kısaca bahsetmiş oldum.

Kiliseye Gitmenin Önemi

Tanrı’ya karşı daha derin bir sevgi geliştirmemizde bize yardımcı olacak başka uygulamalar da var ve bu yüzden, bir öneride daha bulunacağım. O da, kiliseye verilen lütuf araçlarını (Tanrı Sözü’nün okunması, vaaz, ilahiler ve ruhsal törenler) sık ve bilinçli olarak kullanmaktır.

Tanrı’nın kutsallaşmamız için bize verdiği tüm araçlar, kutsalların toplantılarında bir arada sunulmaktadır. Onlardan yararlanırken, daha önce bahsedilen kuralları yerine getirmemiz hâlâ gereklidir. Eylemlerimizi mümkün olduğunca açık bir şekilde gözden geçirmeli ve kendimize olabilecek

en katı yükümlülükleri vermeliyiz. Zihinlerimiz bu dünyayı tam anlamıyla hor gördüğü zaman, bize verilen her lütuf da büyük bir canlılıkla faaliyete geçecektir. Kutsalların topluluğunda, üzerinde derin derin düşündüğümüz her konu daha büyük bir faydayla karşımıza çıkar. Ayrıca kişinin ruhu, o zaman, başka hiçbir zaman olmadığı kadar büyük bir güçle göklere doğru atılır ve kutsal ve makbul bir güçle ona hamle yapar. Şüphesiz, bir araya gelmeyi ihmal etmek, Tanrı yolundaki gelişimimizi aksatan en önemli sebeplerden birisidir.

Sonuç

Fakat artık ilk başta planladığımdan çok daha fazla uzamış olan bu mektubu bitirmem gerekiyor. Eğer bu naçizane mektubumun sana en ufak bir faydası dokunursa, kendimi çok mutlu sayarım. En azından borçlu olduğu şeyin bir kısmını sana geri ödemek isteyen bir kişinin samimi çabalarını kabul edeceğinden umutluyum.

Kapanış Duası

Ve şimdi, ey lütufkâr Tanrı, bizleri mutluluğa giden yolun bilgisiyle bereketleyen, merhametin ve iyiliğin kaynağı ve Babası, yüreklerimize bizleri Seni gayretle aramaya itecek güçlü arzular koy!

Ne kendi gücümüze güvenelim ne de Senin ilahi yardımından şüphe edelim. Elimizden gelen her şeyi yaparken, bizlere başarı konusunda yalnızca Sana güvenmeyi öğret.

Gözlerimizi aç, ey Tanrı, ve bizlere yasanla öğret. Bizleri kendi vazifemizin bilincinde kıl ve yolumuza aykırı olan şeyleri ayırt edecek bilgelikle bereketle. Keşke kararlı olsak Senin kurallarına uymakta! O zaman hiç utanmayacağız, bütün buyruklarını izledikçe (Mez. 119:5-7).

Yüreklerimiz dünyanın bizi baştan çıkarmak için kullandığı bütün o boş hazlara karşı kutsal bir küçümseme duygusuyla dolsun. Bu dünyaya ait olan şeyler hiçbir zaman sevgimizi çalmasın veya bizi günaha yönlendirmesin. Gözlerimizi boş şeylerden çevir ve bizi kendi yolunda yaşat (Mez. 119:37). Ruhumuzu derin bir Müjde bilinciyle ve tam bir iknayla doldur, öyle ki, tüm yaşamımızı ona göre şekillendirelim. Şimdi bedende sürdürdüğümüz yaşamı, Mesih'e imanla sürdürelim (Gal. 2:20).

Senin mübarek doğanın mükemmel sıfatları ve iyiliğinle sevginin bizleri hayran bırakan yansımaları yüreklerimizi fethetsin. Her daim bağlılık ateşi bizde yansın ve Senin adın uğruna tüm dünyaya karşı içten bir sevgide büyüyelim. Bizi beden ve ruhun bütün kirliliklerinden arındır ve kutsallıkta yetkin kıl.

Son olarak, ey Tanrı, Seni ve kendimizi düşündükçe, önünde alçakgönüllü ve düşkün olmamızı sağla. Bizde senin için yanan güçlü ve coşkulu bir gayret oluştursun. Her şeyi bırakıp kendimizi senin Kutsal Ruhun'un yönlendirmesine teslim etmek istiyoruz. Bize gerçek yolunda öncülük et ve eğit bizi çünkü bizi kurtaran Tanrı Sensin (Mez. 25:5). Öğütlerinle bize yol göster ve bizi sonunda yüceliğe erıştır (Mez. 73:24). Mübarek Oğlun'un ve Kurtarıcımız'ın yaptıkları ve aracılığı uğruna. Amin.

“TANRI BU HARİKA ESERİ BANA GÖNDERENE KADAR, GERÇEK DİNİN NE ANLAMA GELDİĞİNİ HİÇ BİLMİYORDUM.”

-GEORGE WHITEFIELD

“BAZI KİTAPLAR VARDIR, ASLA YAŞLANMAZLAR; HENRY SCOUGAL TARAFINDAN YAZILMIŞ BU KÜÇÜK METİN ONLARDAN BİRİSİDİR. ONDA ZAMAN İLERLEDİKÇE ÇİÇEĞİ DAHA DA AÇAN EBEDİ BİR TAZELİK VE GÜZELLİK BULUNMAKTADIR. BU SÖZLER, İKİ YÜZYIL BOYUNCA, BİNLERCESİNE YAŞAM EKMEĞİ OLMUŞTUR. YOL GÖSTERMİŞ, RAHATLATMIŞ VE İLHAM VERMİŞLERDİR; BU BİLE ONLARI DAHA ÖNEMLİ KILMAKTADIR, ÇÜNKÜ EN ZORLU SINANMALARI GEÇMİŞ, EN ZORLU ZAMANLARINDA İNSAN DOĞASININ EN DERİN İSTEKLERİNİ KARŞILAMAYA YETERLİ BULUNMUŞLARDIR.”

-1867 BASKISININ ÖNSÖZÜ

“İNSANLARI YAPMACIK DİNDARLIKTAN ÇEVİRİP İSA MESİH ARACILIĞI İLE TANRI’YLA YAŞAYAN, SEVGİ ÜZERİNE KURULU VE KALICI BİR İLİŞKİ ARAMAYA İTMEK KONUSUNDA ÇOK AZ KİTAP, HENRY SCOUGAL’IN BU KLASİĞİ KADAR ETKİLİ OLMUŞTUR. BU, TANRI’NIN LÜTFU İLE İNSANLARI UYANDIRAN BİR KİTAPTIR VE DİLEĞİM O Kİ TANRI, KİTABIN BU MODERN BASKISINI GÜNÜMÜZDEKİ BİRÇOK İNSANI UYANDIRIP KENDİNE ÇAĞIRMAKTA KULLANSIN.”

-JOEL R. BEEKE

“DUAM ŞU Kİ BU YENİ BASKISI İLE BİRLİKTE İNSANIN RUHUNDA TANRI’NIN YAŞAMI HERKESİN ELİNDE BULUNAN BİR KİTAP OLSUN. DAHA DA ÖNEMLİSİ, DUA EDİYORUM Kİ MESİH, BU KİTABI OKUYAN HERKESİN RUHUNDA YER EDİNSİN.”

-JEFFREY D. JOHNSON

**KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI**

